280
KOSMIČTÍ DETEKTIVOVÉ ZASAHUJÍ

1.

Roger McKay už nebyl v soustavě slunce Tefa celou věčnost. Naposledy tam byl v době, kdy ještě byl členem galaktické výzvědné služby. Tenkrát také utrpěl zranění, pro které musel z aktivní služby odejít.

Teď urazil v rychlé kosmické jachtě CERBERUS asi osm set světelných roků, jen aby splnil všední zakázku. Měl

přezkoušet hospodaření pobočky finanční společnosti Yale na planetě Ojun. Okolnosti, které mu vyložil generální ředitel společnosti ve své kanceláři v Terranii, nezněly příliš zajímavě. Pobočka na Ojunu prý dvakrát odeslala centrále bankovky s identickými sériovými čísly. Mohlo to ukazovat na padělatelskou dílnu, jenže bankovky Solárního impéria se nedaly jen tak falšovat. Ředitel bohužel nemohl

McKayovi padělky ukázat, protože státní banka Impéria je hned stáhla z oběhu.

Společnost Yale se vlastně s tou záležitostí nemusela obracet na největší detektivní agenturu v Solárním impériu. McKay si v duchu myslel, že inspektor společnosti, ve spolupráci s policií na Ojunu, by případ vyřešil stejně dobře. Jenže Yale dobře platila, dokonce velmi dobře, a tak si svůj názor nechal pro sebe.

Kromě toho se ho na něj nikdo neptal. Smlouvu s Yale uzavřel Jean Pierre Marat, jeho partner, a ten si nedal do záležitostí agentury mluvit ani od svého nejlepšího přítele.

McKay zhluboka zívl, pak vstal a protáhl se v celé své dvoumetrové výšce. Obrátil se k automatu na nápoje.

Když si plnil pohárek zlatožlutou skotskou whisky, ohlédl se po něm Jean Pierre Marat, který seděl za pilotním pultem.

„Nemohl by ses pokusit aspoň jednou zůstat střízlivý, Rogere?"

Roger McKay si vlil whisky do hrdla, jako by to byla voda. S požitkem si odfrkl.

„Měl bys vědět, že jsi mě ještě nikdy neviděl opilého, starouši!" řekl vyčítavě. Nalil si další skleničku a tentokrát ji vypil nadvakrát. „Hm, to je dobrota!"

Marat vstal a sebral mu pohárek. Hřmotný Kanaďan se na něj lítostivě podíval.

Marat byl o něco menší než on, i když měřil víc než metr osmdesát. Byl to Pozemšťan francouzského původu. Ostrý nos, výrazné černé obočí a tmavé vlasy mu dodávaly satanský vzhled. Byl vždy elegantně oblečen a nosil ručně malované hedvábné kravaty.

Jean Pierre Marat měl dost peněz, aby si mohl uspořádat život podle svého. Přitom ani nemusel sáhnout na jmění zděděné po otci. Byl šéfem Agentury pro mezihvězdná pátrání, nejúspěšnější detektivní agentury v Impériu, a to mu vynášelo tolik peněz, že se nemusel v ničem omezovat. A také to nedělal.

Jeho spolupracovník a přítel Roger McKay byl názorným příkladem tvrzení, že protivy se přitahují. Byl nejen vysoký, ale také rozložitý a hranatý. Jednou rukou mohl přikrýt obrazovku o průměru třiceti centimetrů. Také jeho nohy a uši měly pozoruhodné rozměry. Na svůj zevnějšek příliš nedbal. Přesto měl Roger úspěchy u žen. Snad je hypnotizoval jeho zjev. Marat měl způsoby džentlmena, McKay se choval s bezstarostnou drzostí.

Ti dva se seznámili před patnácti lety. Oba tehdy ukončili studia a dobrovolně se přihlásili ke kosmické policii.

Marat to dotáhl na nadporučíka, McKay na poručíka. O čtyři roky později se oba dobrovolně přihlásili ke galaktické výzvědné službě. McKay tady jako třiatřicetiletý kapitán utrpěl vážné zranění. O rok později byl zraněn Marat, tehdy už major.

Pozemská mikrochirurgie a bioorto-pedie snížily následky jejich zranění na minimum, přesto už jeden ani druhý nebyli schopní aktivní služby. Přitom se jim protivila myšlenka na zbytek života strávený někde v kanceláři. Když Marat založil svou agenturu, McKay se k němu přidal jako společník firmy. Během pěti let se původně dvoučlenná organizace rozrostla na

agenturu s pěti sty stálými zaměstnanci a s pobočkami na třech stech planetách.

Počítač oznámil výsledky navigace. McKay se na ně podíval a spokojeně se zašklebil.

„Vystoupili jsme z lineárního prostoru na chlup přesně, starouši. Slunce Kefa je od nás tři a půl slunečního měsíce daleko. Za čtvrt hodiny vstoupíme do jeho soustavy."

Marat si od něj vzal výsledky a začal je podrobněji zkoumat. Roger McKay využil příležitosti a nalil si třetí skleničku. Pak si sedl do křesla navigátora a promítl si patřičný odstavec z navigační příručky.

„Kefa má osmnáct planet. Šest nej-

bližších slunci se nehodí pro kolonizaci, jsou příliš horké a nehostinné. Planeta číslo sedm byla zničena katastrofou asi před deseti miliony let. Zato osmá planeta má přímo ideální podmínky pro osídlení lidmi. První osídlenci přistáli před dvěma sty třiceti lety. Bylo to celkem sto padesát tisíc mužů a žen. Teď, v roce 2404, tu žije jeden milion dvě stě tisíc obyvatel. Na planetě Ojun jsou čtyři velkoměsta, čtyři kosmodromy a pobočky celkem sto čtyřiceti obchodních společností z celé galaxie. Devadesát procent obyvatelstva se zabývá obchodem.
***

Ojun, jako většina bývalých koloniálních planet, má autonomii. Obyvatelstvo volí každé čtyři roky administrátora, který je zodpovědný kongresu poslanců. Administrátor zastupuje planetu v hlavním parlamentu Impéria, kterému se zodpovídá Velký administrátor. Za toto uspořádání vděčí Impérium především muži, který působil v pozadí. je to poloviční mutant Homer Adams, šéf gigantické společnosti General Cosmic Company a největší finanční génius Impéria..."

McKay se pohrdavě ušklíbl. Neměl rád takové vychvalování pokud nešlo o jeho vlastní osobu. Vypnul promítání a s povzdechem se opřel do křesla.

Marat na něj kývl z pilotního sedadla. McKay rozuměl beze slov. V příštích minutách vstoupí CERBERUS do okruhu

sluneční soustavy Tefa. je třeba se ohlásit u stráže soustavy, aby jim nedělala potíže.

Zapnul vysílačku a vyslal volání. Obsahovalo podle předpisu typ a jméno lodi, jméno vlastníka, domovský přístav a cíl cesty.

Za chvíli se na obrazovce ukázala nevlídná tvář velitele hlídky.

„Strážní křižník LEVIATAN, nadporučík Jegorov. Slyšíte mě, Cerbere?"

„Velmi dobře!" potvrdil McKay.

„Vezměte na vědomí, že vaše přítomnost v soustavě Kefa není žádoucí. Podle příkazu máte obrátit a soustavu zase opustit." Vypadalo to. že mu toto sdělení dělá radost.

McKay zalapal po dechu. Marat vyskočil a odstrčil ho od obrazovky.

„Tady Jean Pierre Marat od Agentury pro mezihvězdná pátrání. Podle zákona o volném pohybu ve vesmíru mi nesmíte bránit v přistání na Ojunu. Trvám na volném průchodu, jinak si na vás budu stěžovat v Terranii!"

Důstojník chvíli bojoval sám se sebou, pak rezignovaně řekl:

„Nemůžu vám bránit násilím, pane Marate. Počítejte ale s tím, že po přistání pro vás teprve začnou potíže."

„Děkuji za výstrahu, nadporučíku. Končím!"

Marat vypnul spojení a otočil se ke

svému druhovi. McKay už zase stál u automatu s nápoji. „To nám to pěkně začíná," zabručel.

CERBERUS dosedl na přistávací plochu Nelson City. V sousedství letiště osvětlovala noční oblohu světla velkoměsta. Bylo pojmenováno po svém zakladateli.

McKay se podíval směrem ke světlům a zavzdychal. Jean Pierre Marat si jeho povzdech vyložil správně.

„Jen tu postáváš a myslíš na whisky, kterou tamhle čepujou, McKayi! je třeba zkontrolovat strojovnu. A taky by ses mohl zase jednou oholit."

McKay se otočil a zmizel spojovacími dvířky. Přitom jako obvykle narazil hlavou do horní zárubně a zaklel.

„Hej! Nemusíš tu loď hned rozbít!" volal za ním Marat. Tiše se smál. Překontroloval funkce vypínačů na hlavním pultu a pobzukoval si přitom melodii, kterou nedávno někde zaslechl.

Čas ubíhal, aniž to Marat sledoval. Teprve když se zase objevil Roger McKay, oholený a vyžehlený, Jean Pierre strnul. Podíval se na hodiny, nastavené hned po přistání na čas planety.

Bude půlnoc!

Marat se zamračil.

Už dávno se měl objevit jeho ojunský agent, který je má ubytovat.

„Poslouchej," zeptal se McKaye. „copak Gavrielov nepotvrdil naši zakázku?"

McKay se zatvářil tázavé. „Jak to? Samozřejmě, že potvrdil, šéfe." Podíval se na hodiny. „Proč tu ještě není?"

„To si právě taky říkám," odpověděl sarkasticky Marat.

„Podivné, opravdu podivné," bručel mrzutě McKay. „Na Gavrielova bylo až dosud vždycky spolehnutí." Přešel k automatu na nápoje a mrzutě zjistil, že je přístroj vypnutý, tak jako všechno na palubě CERBERA. Olízl si rty. „Co kdybychom se po něm podívali ve městě, starouši?"

„Ano, to bychom měli." Jean Pierre si zajel rukou pod sako. Zbraň byla na svém místě. „Tak nač ještě čekáš?"

Vykročil první. Když došli k vratům, začalo pršet. McKay naskočil na okrouhlou desku automatického výtahu. Marat si musel pospíšit, aby ho dostihl, než plošina sjede pod zem.

Asi po dvaceti metrech klesání se před nimi otevřel chráněný tunel. Tady se přestupovalo do vlastního osobního výtahu. Antigravitační výtah s nimi sjel dvě stě metrů hluboko. Tam čekaly vozíky podobné torpédům. McKay a Marat do jednoho nastoupili. Vozík se s nimi rozjel na vzduchovém polštáři.

zcela bez otřesů. Když se zastavili, podíval se Marat na hodinky a uznale hvízdl. Na úsek asi třiceti kilometrů jim stačily tři minuty. Pak se znovu zasmušil. Měl starost - nevěděl, co mohlo jeho agenta zdržet. Napadla ho souvislost s nevlídným přivítáním, kterého se jim dostalo od stráže při vstupu do

soustavy.

Vystoupili z vozíku a přešli do výtahu, který je měl zase vynést na povrch planety. Nahoře se ocitli v prostorné hale, kde byly ve výklencích umístěny servisní automaty. Marat do jednoho vstoupil a vyžádal si vizifon. Na boku automatu se rozsvítila oválná obrazovka.

„Zadejte požadované číslo!" ozvalo se z automatu. Marat je vyřkl. Automat chvíli pracoval a pak se znovu ozval:

„Účastník se nehlásí. Mohu vám posloužit něčím jiným?"

„Zavolejte mi taxi, prosím!" požádal Marat a vyšel z výklenku. Za několik vteřin před nimi zastavilo vznášedlo. Dvířka se automaticky otevřela a když nastoupili, zavřela se.

„Kam to bude, pane?" zaskřípal plechový hlas počítače.

McKay udal adresu Petra Gavrielova. Taxík se rozjel a vznesl se asi do výšky sto metrů. Přeletěl přes slabě osvětlený park. Po pravé straně se vzpínaly k noční obloze výškové budovy

10

městského centra. Přetékaly světly a oslnivými reklamami. Vlevo byly v parku rozeseté obytné čtvrti. Byly to přízemní i jednopatrové bungalovy v zahradách. Na rozdíl od přeplněné Země bylo tady na Ojunu místa dost.

Taxík zastavil před jedním přízemním bungalovem. Marat zaplatil kreditní kartou, která platila v celém Impériu. Když vystoupili, s uspokojením shledali, že už je po dešti.

V Gavrielově domě se svítilo. Proč se tedy předtím nikdo nehlásil?

„Dveře jsou otevřené, starouši!" upozornil McKay tlumeným hlasem Ma-rata.

Marat odjistil zbraň a vklouzl do osvětlené předsíně. Tam se ohromeně zastavil.

Na koberci, vedle převržené židle, ležel mrtvý člověk. Byl to Gavrielov.

2.

Solární maršál Julian Tifflor, vrchní velitel flotily Impéria v mlhovině Andro-Beta, pozdravil Perryho Rhodana a chtěl si s

ním potřást rukou. Vtom oba strnuli. Ozvaly se poplachové sirény a úsečná slova z amplionů vyhlašovala poplach pro základnu Gleam.

Perry Rhodan skočil k telekomu.

„Podejte mi hlášení, kapitáne!"

„Pane, před deseti vteřinami se zhmotnil po lineárním letu Kalakův kosmodrom. Jeho způsob letu svědčí o značném spěchu."

Perry Rhodan nedal najevo, jak ho zpráva překvapila, a předal řízení dalších akcí maršálovi. Ten poslal kosmodromu naproti ochranný doprovod a nařídil pohotovost všech jednotek na Gleamu. Pak se usmál na Velkého administrátora.

„Doufám, že má Kalak pádný důvod k tomu, aby se tak nenadále objevil. Nakonec poplach stojí pár set milionů solarů."

Rhodan věděl, nač maršál poslední větou naráží, a kousl se do rtu. V POT sledních sedmi měsících byl prakticky ztracen pro současnost, ale vývoj v Impériu nezadržitelně postupoval. Také v Andromedě se ledacos změnilo. Časová stanice na Variu byla zničena a Mistři ostrovů tak utrpěli významnou porážku. Po zničení Vana byly i ostatní jejich časové stanice odříznuty od reálného času. Perry Rhodan věděl, že rada administrátorů bude vyžadovat vyúčtování gigantických částek, vynaložených na zřízení a rozšiřování základny v mlhovině Andromeda.

„Já myslím," řekl pomalu, „že nám Kalak brzy vysvětlí, proč opustil své stanoviště na okraji mlhoviny Andromeda."

Vysvětlilo to hned příští hlášení. Podával je velitel ochranného doprovodu. V okolí dosavadního stanoviště kosmodromu se objevily početné oddíly Tefrodů. Proto se Kalak rozhodl přemístit plošinu do bezpečí v mlhovině Andro-Beta.

Rhodan vzkázal Veslaři, že se těší na jeho návštěvu. Potom si konečně s Tifflorem potřásli rukama. Velmi srdečně. Ti dva se znali víc než čtyři sta let, z doby, kdy lidstvo teprve začínalo prozkoumávat vesmír. Společně budovali Solární impérium. Oba nosili záhadné buněčné aktivátory, které jim věnoval Nesmrtelný z planety Poutník. Usedli a probírali Kalakovo

opatření. Tifflor je schvaloval.

„Tady-bude ve větším bezpečí a také užitečnější. Naše nové typy kosmických lodí už nepotřebují základnu přímo v mlhovině Andromeda. Mají dostatečný dolet, aby se bezpečně vrátily sem."

Rhodan přikývl. Věděl, že už řadu měsíců probíhá intenzívní přezbrojování flotily Impéria. Jeho zástupce, Reginald Bull, nezahálel v době, kdy byl Rhodan ztracen v minulosti.

„Souhlasím s vámi, Tiffe. Upřímně řečeno, já bych zašel ještě dál. Uvažuji o tom, jestli máme vůbec ještě zůstávat v mlhovině Andro-Beta. Kdybychom podnikli překvapivý útok na transmiter šesti sluncí ve středu Andromedy a zničili ho, Mistři ostrovů by ztratili možnost dostat se do naší Mléčné dráhy!"

Julian Tifflor se na něho chvíli mlčky díval a pak ale rozvážně zavrtěl hlavou.

„Já bych zdejší základnu neopouštěl, pane. Potřebujeme neustále sledovat, co se děje v Andromedě. Mistři ostrovů maji stále dost sil. Jsou schopní vyrábět stále nové duplikanty. Zničení transmiteru by také nic nevyřešilo. Mistři by si našli jiné cesty, jak se do Mléčné dráhy dostat, a pak si myslím, že se nám transmiter jednou může hodit pro naše účely."

Pokrčil rameny.

„Ale to vám asi neříkám nic nového, pane. Jen bych ještě navrhl zadat všechna fakta biopozitronickému mozku a vyžádat si analýzu vojenské situace."

Perry Rhodan najednou vstal a začal chodit po své pracovně sem a tam. Zamyšleně se zastavil před velkou obrazovkou, která ukazovala okolí, a pozoroval rozlehlé údolí, v němž stály velké i střední kosmické lodi. Mikrofony sem přenášely dunění jejich impulzních motorů, běžících naprázdno. Na obzoru se zvedalo ze skalní stěny šedozelené mračno dezintegrovaného kamení. Stále pokračovala stavba podzemních zařízení pro základnu.

„Díky, Tiffe," zamumlal Rhodan. „Ani nevíte, jakou úlevu mi to přináší, když si mohu své úvahy ověřit v rozhovoru s

přítelem, o němž vím, že mi řekne bez zastírání svoje mínění."

Usmál se.

„Nathanovi jsem poslal podklady už před šestnácti hodinami a žádal jsem ho o analýzu."

Pak zvážněl a pokračoval:

„Ale nehledě na to, jak analýza dopadne, uděláme už teď některá opatření. vy i já jsme už dlouho nebyli doma v Mléčné dráze a na Zemi. Celou tu dobu sem byly nepřetržitě zasílány zásoby a náhradní díly. Pokud se lidé doma zajímají o rozpočet flotily, nebudou potěšení, že vydáváme miliardy z daní za projekt, který je zcela mimo rámec jejich představ."

Maršál pokrčil rameny.

„No, naše hospodářství je rok od roku silnější. Nedostatek peněz státní pokladně rozhodně nehrozí."

„ne, to ne," přisvědčil Rhodan.

Nikdo z nich netušil, že zanedlouho se stane problémem naopak přebytek solarů.

Veslař Kalak se dostavil o hodinu později. Perry Rhodan mezitím přizval k rozhovoru s ním admirála Atlana, takže teď byli v Rhodanově pracovně tři.

Rhodan s Atlanem uvítali hranatého kosmického inženýra velmi srdečně.

Kalak se posadil a nervózně si čechral bradku. S díky přijal kávu a začal vyprávět. Nakonec se omluvil za neohlášený přílet. Perry Rhodan zaprotestoval.

„Ale vy se přece nemáte zač omlouvat, Kalaku! Jednal jste naprosto správně."

V té chvíli byly doručeny výsledky výpočtů počítače Nathan. Přinesl je hlavní matematik CRESTU III, doktor Hong Kao. Rhodan se do nich napjatě začetl. Po chvíli zvedl hlavu.

„Nathan schvaluje náš dosavadní postup, pánové. Podle vyhodnocení je nezbytně nutné udržet základnu v mlhovině Andro-Beta, dokud nebude zcela jisté, že se Mistři ostrovů nemohou dostat transmiterem přímo do Mléčné dráhy. Podle Nathana jsou naše vědomosti o transmiteru šesti sluncí ve středu

Mléčné dráhy nedokonalé a ponechávají otevřenou možnost, že námi zavedené uzavírky mohou být neznámými prostředky zrušeny."

„Před tím jsem od začátku varoval!" zvolal Atlan. „vy Pozemšťané vůbec nemáte představu o schopnostech a technických prostředcích Mistrů ostrovů."

Velký administrátor se ironicky usmál.

„Rozhodně ve svých představách ne-nadsazujeme. Mistři ostrovů také občas vaří z vody. Jak se ukázalo při výslechu jednoho z nich, Nevis-Latana, je to jen pár velikášských géniů. Nebo na to máš jiný názor, příteli?"

Admirál sevřel rty a věnoval Rhodanovi nevyzpytatelný pohled.

„Rozumím, Arkonidane! Narážíš na buněčný aktivátor, který jsme u Nevis-Latana našli, že ano?"

„Když to víš, proč se ptáš?" odpověděl tiše Atlan. „Aktivátor byl stejný, jako nosíme my dva. To nemůže být náhoda."

„V něčem se přece lišil," namítl Rhodan. „Když Nevis-Latan zemřel, jeho aktivátor se rozplynul v energii. Naše aktivátory jsou stabilní a můžeme si je předávat."

Náhle změnil téma.

„Nathan dále tvrdí, že Maahkové s velkou pravděpodobností vědí o naší přítomnosti v mlhovině Andro-Beta. Ale tuto trpasličí mlhovinu nikdy nepovažovali za svůj domov, protože pocházejí z velké mlhoviny Andromeda."

Doktor Hong Kao na protest zvedl ruku.

„O téhle hypotéze pochybuji."

„To není žádná hypotéza!" zvolal Atlan.

Hong se záhadně usmál, upřel oči na Arkonidana a řekl:

„Vzpomeňte si na planetu s vodíkovou atmosférou, kde jsme našli Veslaře Maloka, pane. Tamní domorodci byli

Maahkové, a byli na tak nízkém vývojovém stupni, že sotva mohli pocházet z posádky nějaké maahkské kosmické lodi, která by přiletěla z Andromedy."

Perry Rhodan zavrtěl hlavou.

„To nemusí nic znamenat, doktore. Mohli to být degenerovaní potomci nějakých trosečníků. Ale i kdyby to byla pravda a první Maahkové se skutečně vystěhovali z Mléčné dráhy do Andromedy, naši strategii to neovlivní. Podstatné je, že dnešní Maahkové se cítí příslušní do mlhoviny Andromeda."

Poznal, že Hong Kao stále pochybuje, a přesvědčoval ho.

„Můj milý doktore, buďte rád, že Maahkové nevědí o vaší hypotéze. Jinak by zaplavili naši Mléčnou dráhu, místo aby zatápěli Mistrům ostrovů v Andromedě."

Atlan se hlučně zasmál.

Perry Rhodan pokračoval.

„Nathan dále předpokládá, že Maahkové už zapomněli na starý spor s Arkonidany. Sami od sebe proto nenapadnou Mléčnou dráhu ani naši základnu v mlhovině Andro-Beta. Mozek přesto doporučuje vyhýbat se této rase a nezavdávat podnět k novým střetům. My Pozemšťané si nemůžeme dovolit bojovat s Tefrody a Mistry ostrovů a zároveň s vysoce inteligentními Maahky."

„Takže si dál budeme hrát jen na pozorovatele zpovzdáli," shrnul to mrzutě Julian Tifflor.

„Vypadáte tak," připojil se Atlan. „Jenom nevím, jak potom ospravedlníme před politiky a hospodářskými vládci Impéria, že na tenhle účel vydáváme denně čtyři biliony solarů. Přitom se tyto výdaje nedají podstatně omezit."

Rhodan pokrčil rameny.

„Ještě větší starost mám, jak budou reagovat administrátoři jednotlivých osídlených planet. Jejich obzor obvykle nesahá za hranice vlastní sluneční soustavy."

„Nepodceňujte je, pane!" napomínal ho Tifflor. „Jsou to rozvážní lidé a budou mít pro vás porozumění."

„Dokud všechno půjde dobře," prorokoval Hong Kao.

Na tuhle debatu si Rhodan vzpomněl o půl hodiny později, když byl ohlášen přílet plophoského křižníku ANHO-MAR. Potěšilo ho, že je na palubě jeho manželka Mory, ale druhý pasažér v něm vyvolal neblahou předtuchu.

Nebyl to nikdo jiný než Homer Adams, ministr hospodářství a financí Solárního impéria a zároveň šéf největšího trastu, který kdy v Mléčné dráze existoval: General Cosmic Company.

Velký administrátor věděl, že poloviční mutant Adams by nikdy neopustil Zemi, kdyby to nebylo nanejvýš nutné.

A teď se objevil dokonce v předpolí Andromedy!

3.

Jean Pierre Marat s trpkostí konstatoval, že by jeho i McKaye nejspíš zavřeli jako podezřelé, kdyby jejich agentura nebyla tak známá.

Gavrielov byl usmrcen výstřelem z paprskometu jen několik minut před jejich příchodem. Marat vysvětlil šéfovi oddělení pro vraždy, že by se jen bla-moval, kdyby je zadržel. Policista zřejmě také nepředpokládal, že by Marat a McKay zabíjeli vlastní agenty. Požádal je ale, aby zatím neopouštěli planetu Ojun. Stejně to neměli v úmyslu. Marat byl rozhodnutý nevrátit se do Terranie, dokud se Gavrielova smrt ne-objasní.

Nějak tušil, že tento případ bezprostředně souvisí s úkolem, kvůli kterému sem přišli...

Marat a McKay se dali taxíkem zavézt do vnitřního města a vystoupili na jednom z četných náměstí. Uprostřed se zvedaly tři mramorové kašny ve tvaru květů. Vodu, která z nich tryskala, prosvěcovaly barevné reflektory. Objímající se dvojice přešla pomalu náměstí a zmizela v blízkém hotelu. Jinak tu zřejmě v noci nebylo nijak rušno.

Po levé straně je lákala neonová reklama jediného otevřeného baru. Patřil k hotelu, v němž Marat objednal pokoje.

McKay se radostně zašklebil. Marat jenom přikývl. Věděl, že Kanaďana teď nic nezadrží, aby si nedal pořádný doušek na noc. On sám ostatně také potřeboval spláchnout alkoholem poslední události.

Svá zavazadla předali recepčnímu, který jim je nechal donést do pokoje, a šli rovnou do baru.

McKayovi učarovala plavovlasá barmanka, která ho sledovala pohledem. Kanaďana nebylo možné přehlédnout.

Převyšoval o hlavu všechny muže v místnosti.

„Nazdar, krásko!" oslovil McKay dívku. „To koukáš, co? Něco takového tu nemáte, viď?"

Blondýna za pultem polkla, ale pak se zálibně usmála. „Z tebe by se dali udělat dva!"

Ostatní hosté se smáli.

McKay se naklonil přes pult a bezostyšně ji hltal očima.

„Tři skotské s ledem, poklade. Můžeš mi říkat Roger."

Lehce zrůžověla.

„Proč ne. Já se Jmenuju Hyde." Pátravě se rozhlédla. „Kde je ten třetí z vaší party?"

McKay se zasmál.

„Chyba, Hyde. Dvě skotské jsou pro mě. Jean pije pomalu. Ale pospěš si, nebo zahynu žízní. A to by byla škoda, nemyslíš?"

„Možná ano." Se smíchem nalévala.

McKay do sebe obrátil první sklenici naráz. Pak upil z druhé polovinu.

„Není špatná. Tahle planeta se mi líbí. Kdy tady končíš, Hyde?"

Marat se ostentativně podíval na hodinky.

„Já si dám ještě jednu a jdu do postele."

Nestaral se o to, co si McKay a Hyde šeptají. Roger je dospělý a může si dělat, co chce. Když dostal druhou whisky, vypil ji třemi rozvážnými doušky. Pak poklepal McKayovi na záda.

„Nezapomeň, že v devět hodin máme být v kancelářích Yale, dlouháne. Jdu si lehnout. A tobě bych to taky radil."

Prošel halou k recepci a vyzvedl si klíč od pokoje. Recepční mu ukázal, kde je výtah. Marat vyjel antigravitační šachtou do osmdesátého devátého poschodí, nastoupil na pohyblivý chodníček a byl by málem přejel dveře označené 8907. V posledním okamžiku seskočil z pásu.

Přitiskl k lesklé desce elektronický klíč a dveře se nehlučně odsunuly. Vkročil dovnitř a podivil se, proč se automaticky

nerozsvítilo světlo.

Už ale bylo pozdě.

Něco mu vybuchlo v mozku a smazalo jeho vědomí.

Návrat do bdělého stavu byl tak pomalý, že jeho mdlobu musela způsobit ochromující zbraň. Její účinky znal Ma-rat až příliš dobře.

Zvolna začal rozeznávat své okolí. Byl v malé, úzké místnosti, která zřejmě sloužila jako skladiště. Na jedné stěně byly police až ke stropu. Byl tu zatuchlý vzduch.

Kupodivu nebyl spoután. Zatím se stejně nemohl hýbat. Ze mdloby se probral, ale ochrnutí svalů trvalo. ne však dlouho. O pár minut později tiše vstal a začal si prohlížet kapsy.

Všechna výstroj, kterou měl u sebe, zmizela. Vyprázdnili mu i tajné kapsy, a to svědčilo o zkušenostech jeho únos-ců. Bylo mu divné, že ho přesto nesvázali. Vypadalo to, že ho vybízejí, aby se pokusil o útěk.

Marat přistoupil ke dveřím. Jak očekával, byly zajištěné jen západkou. Uvažoval, zda je má otevřít hned nebo ještě počkat. Byl by se rád před útěkem dověděl, kdo ho vlastně zajal a proč.

Pokrčil rameny a sedl si na podlahu. Znovu pocítil únavu. Nejraději by se natáhl na podlahu a prospal se. Zoufale se

však bránil spánku, aby nepromeškal chvíli, kdy se dveře otevřou.

Asi po deseti minutách, ale mohlo to být také čtvrt hodiny (vzali mu i hodinky), se začala podlaha otřásat. Uslyšel hluboké dunění, které šílilo, až mu zaléhalo v uších. Pak ztichlo.

Síla zvuku ukazovala na velmi silné motory, jaké se používají jen v továrnách - nebo na kosmických lodích. To-hle mrňavé skladiště ale nevypadalo, že by bylo součástí kosmické lodi.

Marata vyrušilo z úvah bzučení elektronického otevíracího mechanismu. V osvětleném vchodu stanul vysoký muž.

Byl to pravděpodobně Pozemšťan. Měl snědou pleť a černé vlasy, ostříhané nakrátko. Měl na sobě stříbřitě šedou kombinézu. Na nohou měl neznámý červené polovysoké

holínky, jaké teď byly v módě ve středním sektoru Impéria. Vzhled doplňoval široký opasek se zbraněmi, průsvitné rukavice a zlatý řetěz s medailonem na krku. Jeho tvář působila sympaticky, a to Marata mátlo. Vůbec nevypadal jako zločinec.

Neznámý se zasmál a sympatický výraz z jeho tváře zmizel.

„Už vzhůru, jak vidím!"

Přistoupil blíž a zastavil se těsně u ležícího Marata. Triumfálně se zasmál.

„Málem jsi našel naši stopu, Marate. ty asi nevíš, o čem mluvím? Jen trpělivost, příteli. Brzy se všechno dozvíš. Jenom ti to nebude nic platné."

Kopl Marata do žeber. V téže chvíli ho detektiv chytil za kotník a trhl. Neznámý nad ním přeletěl, narazil hlavou na zeď a zhroutil se na podlahu.

Marat vyskočil a chtěl k němu přikleknout. V posledním okamžiku se vyhnul úderu karate, který mu mířil na krk. Odskočil. Když se na něj neznámý řítil, vší silou kopl.

Tentokrát se už neznámý nehýbal.

Marat mu vytáhl zbraň z opasku. Byla to ochromující pistole, jaké se vyráběly na Marsu. Když ji držel v ruce, znovu zabzučel otevírací mechanismus dveří. Marat se otočil.

ve dveřích stál muž, který skláněl hlavu, aby jimi prošel. Marat sklonil ruku se zbraní.

„McKayi?"

Obrovský Kanaďan se šklebil.

„V devět hodin jsme měli být v kancelářích Yale, parťáku. Vzpomínáš si? Laskavější mi to připomněl, když jsme se rozcházeli. A teď už je půl deváté. Tak co?"

Marat zaklel.

„Vezmi tohohle s sebou!" Ukázal na neznámého.

McKay zavrtěl hlavou.

„To nejde, šéfe. Viděli mě. Divím se, že tu stráže už dávno nejsou!"

Marat sebou trhl. Pak bleskově zareagoval. Po bezvládném těle se už ani neohlédl. Skočil ke dveřím a vykřikl:

„Pryč odtud! Rychle!"

McKay se obrátil a předstihl svého přítele. Vedl ho po srázné rampě, chodbou do vstupní haly a odtud ven na široký dlážděný chodník.

Sotva vyběhli ven, zachvěla se pod nimi země. Obrovská pěst je povalila a Smýkla jimi.

Jean Paul Marat uvízl v hustém živém plotě. Vedle něj proletěl jeho partner křovím jako granát. Obloha se zbarvila rudě, ozval se strašlivý rachot.

To vše se odehrálo ve zlomku vteřiny.

Marat otočil hlavu právě včas, aby zahlédl řítit se k zemi dům, z něhož právě vyšli.

Pak se rozhostilo strašidelné ticho.

Maratovi se povedlo vylézt z křoví. Kanaďan už mu šel naproti. Měl šrám na čele, jinak vypadal nezraněný. Marat si oddechl.

McKay se díval na trosky a na kráter, v němž vřela žhavá láva. Pak zakroutil hlavou.

„Jak si člověk může vybrat ke spaní takovéhle místo?" zeptal se vyčítavě.

Marat se nechápavě zadíval na svého partnera.

Roger McKay se dal do smíchu.

„Copak si nevzpomínáš? Když jsme se rozcházeli, říkal jsi, že jdeš spát."

Marat pochopil a zašklebil se. Až dosud neměl čas přemýšlet o tom, co se vlastně přihodilo v jeho hotelovém pokoji. Teď pochopil, že ho dostali jedním z nejstarších triků. Stručně McKayovi vylíčil své zážitky. Pak se zeptal:

„Jak jsi mě vlastně našel, dlouháne? Jsme tu zřejmě daleko od civilizace, jinak už by tu byla policie."

McKay se zasmál.

„ty si o mně myslíš, že jsem jen takový rozmařilý floutek, a já zatím..."

„Buď zticha! My dva se přece známe až moc dobře. Takže sis vyrazil s Hyde?"

McKay přisvědčil a široce se šklebil.

„Když bylo sedm, zavolal jsem taxi a chtěl jsem jet do hotelu. Ale sotva jsem vyšel z domu, skočili na mě tři chlapi. Naštěstí nepoužili ochromující pistoli. Ztloukli mě, zavlekli mě do vznášedla, které tam na ně čekalo, a odvezli mě rovnou sem."

Na chvíli se odmlčel.

„Ty víš, jak mám tvrdou lebku, starouši. Neztratím tak snadno vědomí. To oni nevěděli. Předstíral jsem bezvědomí a čekal na vhodnou příležitost. Potom tě jeden z nich jmenoval a řekl ostatním, že jsi taky tady. Když vznášedlo přistálo před domem, pustil jsem se do těch chlapíků. Byli překvapení a nedělali potíže. Pak jsem ale udělal chybu. Nevšímal jsem si dvou strážných před domem a běžel jsem dovnitř. Však oni přijdou za mnou sami, říkal jsem si, a vevnitř mi aspoň neutečou. A když pak nepřišli..."

McKay pokrčil rameny a podíval se bezradně na svého partnera.

„...tak jsi se začal divit," dokončil ironicky Marat. „Přitom bylo docela jasné, proč tě nepronásledovali. Nevěděli, jestli by se jim podařilo tě chytit, a hrozilo nebezpečí, že se všechno prozradí. Pro ten případ měli rozkaz vyhodit budovu do vzduchu."

McKay zarmouceně přikývl.

„Omlouvám se..."

„Nesmysl!" zavrčel Marat. „Mrzí mě jenom to, že jsme nemohli vzít s sebou muže, který ležel v mě cele."

„Kdybychom se o to pokusili, zahynuli bychom všichni tři."

Jean Pierre Marat neodpověděl. Kdyby byli muže vynesli, mohli se od něho něco dozvědět. Teď byli zase na úplném začátku.

Přistály tři policejní kluzáky. Vylezlo z nich nejmíň tucet policistů. Dva detektivy oslnily reflektory.

„Stůjte, ani se nehněte!" zaznělo z tlampače. „Mluví policie."

McKay oslovil důstojníka, který k nim přicházel.

„Kdybychom chtěli utéct, už bychom byli dávno pryč.

Nemám pravdu?"

Důstojník se zastavil asi dva metry od nich. Marat rozeznal, že má hodnost kapitána a tváří se nedůvěřivě.

, Já jsem Marat, tohle je McKay," prohlásil klidně. „Agentura pro mezihvězdná pátrání, říká vám to něco?"

„Jsem kapitán Barlet!" Důstojník nedbale pozdravil. „Ano, něco mi to říká. Pokud jsem informován, žádala vás stráž soustavy, abyste na Ojunu nepři-stávali."

„Žádala, to je dobré!" zasmál se McKay. „Chtěli nás přinutit, abychom obrátili a letěli pryč."

Kapitán Barlet se podíval na obrovitého Kanaďana a usmál se.

„Řekl bych, že vás není snadné k něčemu přinutit." Zase zvážněl. „Ale stejně si myslím, že by pro vás bylo lepší nepřistávat tady. Nevím sice, co proti vám nahoře mají, ale..." Pokrčil rameny. „Co se tady stalo?"

Marat mu to pověděl.

„Opravdu záhada," řekl Barlet. „Neznám nikoho z lidí, které jste popsal. Taky nevím o tom, že by v lovecké chatě ředitele Travera byly nějaké motory. Kdybych nebyl dostal o explozi hlášení od náhodného pozorovatele, nic bych o tom nevěděl."

Jean Pierre Marat sebou trhl, když kapitán pronesl jméno ředitele. Zeptal se ale lhostejným tónem.

„To byl dům pana Travera, ředitele finanční společnosti Yale?"

Barlet dal najevo překvapení.

„vy ho znáte?"

„Jenom podle jména," odpověděl Marat pravdivě. Nedal najevo, jak ho Bar-letova reakce uspokojila. Kapitán bezpochyby nevěděl nic o tom, proč sem Marat přišel, jinak by ho jeho otázka nepřekvapila. To znamená, že Barlet nepatřil k lidem, kteří o Maratovu přítomnost zde nestáli.

Od okraje kráteru přišli dva civilisté a zastavili se před kapitánem.

„Nálože byly určitě dvě," řekl jeden z nich. .

„První nálož byla z běžných třaska-vin, druhá byla atomově termická. Pravděpodobně nikdy nezjistíme, co v té budově bylo."

Marat zvedl hlavu.

„Doporučuji prozkoumat strusku, až vychladne. Třeba se najde něco zajímavého."

„Moji lidé vědí, co mají dělat," poznamenal klidně kapitán Barlet. Chvíli přemýšlel a pak dodal:

„Jistě chápete, že vás musíme vzít s sebou, Marate. Ještě pár věcí je třeba objasnit."

Marat přikývl.

4.

Perry Rhodan se zběžně podíval na hodinky na zápěstí. Rámeček pro datum ukazoval 23. 11. 2404. Vlastně to nebylo tak dlouho, co se s Mory neviděli, ale připadalo mu to jako celá věčnost.

Netrpělivě vyhlížel ze svého kluzáku k obzoru. Za ním se řadily otevřené kluzáky mužstva.

„Nervózní, příteli?" zeptal se Atlan.

Perry Rhodan už chtěl odpovědět, když vtom se za skalní stěnou naproti vynořila koule, kolem níž šlehaly plameny. Na přistávací ploše se automaticky vytvořilo ochranné energetické pole.

Kapitán plophoské lodi předvedl přesné přistání. Na Gleamu byli samí prvotřídní piloti, ale teď mohli jen uznale pokývat hlavou. Když pohasly plameny šlehající z impulzních motorů, stála už ANHOMAR pevně a bezpečně na ploše. Ochranná pole zase zmizela.

V tomto okamžiku se rozjel pilot Rhodanova kluzáku směrem ke kosmické lodi. Za ním následovaly kluzáky mužstva.

Během pěti minut bylo připraveno slavnostní uvítání. Perry Rhodan by byl raději oficiality vynechal, a jeho manželka si na ně také nepotrpěla, ale obyvatelé Plophosu si na své autonomii velmi zakládali. Kdyby nebyl dodržen do podrobností protokol pro přijetí jejich premiérky Mory Abroové-Rhodanové, cítili by

to jako urážku. Nezáleželo na tom, že Mory byla Rhodanova žena.

Šest minut po přistání lodi se otevřel východ u země. Dvanáct kosmonautů z ANHOMARU ve slavnostních uniformách vypochodovalo a utvořilo čestnou uličku.

Za Rhodanovými zády zazněly úsečně povely. Nevšímal si toho. Teď už měl oči jenom pro ženu, která právě vyšla z lodi v doprovodu vysokých důstojníků.

Můj ty pane, myslel si, Mory je ještě krásnější, než když jsem ji viděl posledně!

Trhl sebou, když se maršál Tifflor dotkl jeho lokte. Pochopil a vykročil Mory vstříc se spěchem, který rozhodně nebyl podle protokolu.

Mory se na něj usmívala. Rhodan zasalutoval a uchopil ji za ruce. Mnohem raději by ji vzal do náruče, ale ostýchal se před očima všech.

„Vítám tě na Gleamu!" Víc ze sebe Perry nevypravil, a ani to nebylo třeba. Jejich oči mluvily za ně.

Rhodan pozdravil plophoské důstojníky a Homera Adamse pevným stiskem ruky. Pak se otočil a něha mu z tváře zmizela. Kosmonauti z čestné stráže viděli jen Velkého administrátora.

Hudba zahrála hymnu planety Plophos a hymnu Solárního impéria. Do toho se ozývaly výstřely čestné salvy z děl. Pak nasedli všichni do čekajících kluzáků a kolona zamířila k přízemní budově velitelství. Mory se usmála, když se před nimi objevila rampa klesající ve spirále do podzemí. Rhodan si její úsměv vyložil správně.

„Ano, Mory, nejdůležitější zařízení i většina kosmických lodí je hluboko pod zemí. Zato jsem na sousední planetě dal postavit atrapu celé základny. Kdo nás bude hledat v mlhovině Andro-Beta, nebude to mít snadné."

„Prohnaný jako vždycky," zamumlala Mory.

Rhodan pokrčil rameny.

„Děláme, co můžeme, Mory. Dal bych přednost poklidnému životu s tebou na nějaké rajské planetě. Celé dny bychom jenom

lovili zvěř, chytali ryby, plavali a..."

Mory mu přiložila ukazováček ke rtům.

„No tak, Perry." Vzdychla si. „ty přece nejsi stvořený pro klidný život. Potřebuješ dobrodružství jako jiní lidé vzduch k dýchání. Bez nebezpečí bys nemohl žít. Kdybys nenašel nepřítele v Andromedě, letěl bys k další galaxii. Tak si laskavě nech ty řeči o rajské planetě. Nehodí se k tobě!"

Rhodan chtěl něco namítat, ale zahlédl, že se Atlan posměšně usmívá, a tak raději stiskl rty a mlčel. Znovu si uvědomil, že s Mory přiletěl také Homer Adams. A velikost a moc Impéria je přece hlavně v jeho hospodářské síle!

Vzhlédl, když ucítil, že mu Mory položila dlaň na předloktí.

Usmívala se.

„Adams nepřináší dobré zprávy, Perry. Ale ty to zvládneš. Jinak by totiž tvá dobrodružství ve vesmíru skončila..."

Perry Rhodan trval na tom, aby si hosté nejdřív odpočinuli po dlouhé cestě, než se sejdou k poradě. On sám si dopřál koupel, k níž posledních osmdesát hodin neměl příležitost. Osmdesát hodin také nespal, ale to mu tolik nevadilo. Jeho buněčný aktivátor se staral o nepřetržité obnovování energie.

Když se vykoupal, dal si s Mory teplé jídlo a pak se odebral do konferenční místnosti.

Homer Adams už tam byl. Ministr financí vstal a lehce se uklonil. Vypadal a choval se jako plachý, neohrabaný člověk, ale když šlo o obchod, změnil se k nepoznání.

Postupně se scházeli Atlan, Julian Tifflor a doktor Hong Kao. Jako poslední přišel šéf sboru mutantů John Marshall.

Když se všichni usadili, Rhodan si odkašlal a podíval se na ministra financí.

„Pokud znám vás a vaše zvyklosti, pane Adamsi, muselo se stát něco opravdu závažného, že jste opustil svou kancelář a vydal se až sem, na hranice Andromedy. Zřejmě to s financemi Impéria nevypadá nejlíp. Mám pravdu?"

Homer Adams se tvářil vážně.

„Znáte mě dobře, pane. Nevydal bych se sem, kdyby situace opravdu nebyla na pováženou."

Vytáhl blok a pečlivě ho před sebou na stole urovnal. Při řeči se však do něj ani jednou nepodíval. Upíral oči na Rhodana, jako by chtěl zaznamenat každou jeho reakci.

„Solární impérium je rozsáhlý kosmický útvar, jehož mateřskou planetou je Země. K ní se druží tisíc třicet devět autonomních slunečních soustav. Impérium však nespojuje nějaká uvědomělost pozemských kolonizátorů nebo vojenská převaha Země. Jediným spolehlivým pojítkem je hospodářský faktor. Skoro všechny sluneční sousta vy a jejich planety jsou zadluženy u velkých pozemských bank. Proto se nemohou osamostatnit. Kdyby se o to některá planeta přesto pokusila, její hospodářství by se během několika měsíců zcela zhroutilo."

Adams sepnul ruce a zadíval se ke stropu. To byla jeho typická póza, když očekával námitky. Nikdo se ale neozval. Zklamaně vzdychl a pokračoval:

„Když si dobře rozvážíte to, co jsem právě řekl, pane, pak jistě pochopíte, že mě výskyt většího množství padělaných peněz přiměl k tomu, abych vás navštívil v Andromedě osobně. Tři měsíce jsem se marně pokoušel vypátrat zdroj padělků a jejich rozšiřovatele. Jako by to bylo dílem duchů."

Rhodan při posledních Adamsových větách ztuhnul. Jeho tvář vyjadřovala ohromení a nedůvěru.

„To nechápu, Adamsi! I když jste zatím nenašel padělatele, nemělo by být ' obtížné zabránit šíření padělků. Rozeznat falešné bankovky od pravých přece nemůže být tak obtížné!"

Homer Adams se ublíženě usmál.

„Já vím, že mnoha lidem připadám trochu omezený, pane. Ale od vás bych to byl nečekal!"

Perry Rhodan se nahnul nad stůl.

„Tak už na nás odpalte tu svou bombu, Adamsi! Myslíte, že máme tolik času na poslech vašich vtipů?"

Homer Adams se nedal vyvést z klidu. Pohrdavě pokrčil rameny.

„Zdá se, že máte pocuchané nervy, pane," poznamenal uštěpačně. Jen málo lidí si dovolilo tímhle tónem mluvit s Velkým administrátorem. Adams ale spolupracoval s Rhodanem od počátků vzniku Impéria.

Přiložil si ukazováček ke špičce nosu.

„Ti padělatelé, kteří chtějí znehodnotit naši měnu, pochopitelně také mysleli na to, jak je snadné poznat padělek."

Z kožené aktovky vytáhl hromádku bankovek a rozhodil je na stole.

„Prohlédněte si tohle, pane!"

Rhodan sáhl po bankovkách. Odpovídaly tvarem, podobou i na pohmat. Podržel si jednu desetitisícovku proti světlu. Vše souhlasilo.

„Nuže, pane? Jsou pravé nebo padělané?"

„Podle mě jsou pravé," prohlásil Rhodan.

Adams se lehce usmál.

„Teď, pane, laskavě věnujte pozornost sériovým číslům na desetitisícovkách!"

Rhodan jich vybral pět a rozložil je před sebou. Na všech byla totožná sériová čísla!

Zavřel oči a opřel se v křesle. Rychle vzpomínal, co všechno ví o výrobě pozemských bankovek.

Jejich zhotovení bylo neskutečně obtížné. Už jen složení umělé hmoty bylo tak komplikované, že ji mohly připravovat jen nejmodernější velké laboratoře. O nic jednodušší nebyl ani tisk.

To vše by se ještě dalo napodobit, kdyby padělatelé měli dost peněz, zařízení a vědců, a aspoň deset let čas.

Co se však nedalo napodobit, byla síť

vlasových žilek v každé bankovce. Žilky byly ze zvláštního kovu, který se vyskytoval na jediné planetě jménem Luurs. Kov měl tu zvláštnost, že si uchovával stále tutéž teplotu necelých tři a půl stupně Celsia, ať ležel na žhavém slunci nebo v mrazničce. Pozice planety byla přísně tajná a doly střeženy, takže nikdo

nepovolaný se nemohl kovu zmocnit. Síť drátků byla tak jemná, že bankovka byla naprosto hladká, ale na omak chladila.

Perry Rhodan v této chvíli pochopil, že jeho životní dílo je tak ohroženo, jako nikdy předtím.

Požádal Homera Adamse, aby dokončil svou zprávu. A ministr věcně a nezaujaté líčil blížící se katastrofu...

5.

Výslech trval pět hodin. Jean Pierre Marat a Roger McKay byli rádi, když směli odejít z policejní úřadovny.

To už bylo dopoledne. Dva detektivové si najali kluzák a vraceli se v něm ke svému hotelu.

Když ujeli asi pět set metrů, všiml si McKay, že je někdo sleduje, a požádal Marata, aby se pokusil pronásledovatele setřít. Marat se smíchem odpověděl:

„Jestli na Ojunu někomu vadí naše přítomnost, určitě si už dávno zjistil, kde jsme ubytovaní! Tak proč bychom se namáhali?"

„Abychom ho dopálili!" zavrčel Mc-Kay podrážděně.

„Na to bude dost času později," odpověděl Marat. „Teď mám hlad a nechce se mi jezdit sem tam."

McKay ho plácl po rameni, až se Marat shrbil, a nadšeně zvolal:

„Tomu říkám argument, kamaráde! Takže vzhůru do hotelu, starouši!"

V hotelové restauraci nikdo nebyl. Obsluhující robot stál za bufetovým pultem a upíral prázdný pohled na protější stěnu. Ze skrytých amplionů se linula tlumená hudba.

Když si Marat a McKay vybrali stůl a sedli si, vzplanula kontrolka vizifonů a robot se jich ptal, co si dají. McKay si lačně prohlížel jídelníček. Nakonec si objednal celé kuře s houbovou nádivkou a k tomu dvě porce banánů ve vinném těstíčku. Marat byl skromnější. Požádal o telecí ragú po čínsku. O pět minut později se před nimi rozevřela deska stolu a objednaná jídla se objevila. McKay nadšeně mlasknul, když viděl své kuře. Bylo dozlatova vypečené a šťavnaté. S velkou chutí se do něj pustil.

Marat jedl s důstojným klidem. Jeho porce také nebyla zrovna malá, ale s McKayovou se srovnat nedala.

Když dojedli, podíval se Marat na hodinky.

„Jedenáct hodin, dlouháne. je čas ukázat se u společnosti Yale!" Usmál se. „Možná bude líp, když se rozdělíme. Poohlédni se zatím po svojí Hyde."

„S potěšením!"

McKay vyskočil od stolu a chtěl vyběhnout z restaurace. Marat ho chytil za rukáv.

„Tak jsem to nemyslel. Měl bys zjistit, jak ti lidé, kteří tě v noci přepadli, vůbec věděli, že budeš u Hyde. Třeba v tom má tvoje přítelkyně prstíky."

McKay si odkašlal.

„Vím, jak se to dozvím, starouši. McKay má na to svoji metodu."

Marat ho pustil a Kanaďan rychle odešel. Marat vyšel klidným krokem a nasedl do čekajícího kluzáku. Když se rozjel, s pobavením sledoval ve zpětném zrcátku, jak se modrý kluzák řízený robotem odlepil od chodníku a zařadil do provozu.

Finanční společnost sídlila ve výškové budově spolu s asi osmdesáti dalšímu firmami. Její kanceláře byly zařízené modeme, ale s věcnou střízlivostí. Zato v předpokoji ředitele Maratovi přecházely oči. V jednom rohu šplouchal zespodu nasvětlený vodotrysk, po skleněných sloupech se vinuly liány, v zavěšených dřevěných džbánech se skvěly orchideje.

Žena, která tu seděla u svého elegantního psacího stolu, se do tohoto prostředí přesně hodila. Byla velmi krásná. Marat sejí uklonil. Předtím se v hotelu převlékl a byl si vědom své dokonalosti.

„Jean Pierre Marat," promluvil na ženu hlubokým hlasem. „Madam, velmi mě mrzí, že jsem vám nemohl složit poklonu už v devět ráno. Bohužel mě potkala nehoda..."

Žena vstala, usmála se na něj a podávala mu pěstěnou ruku.

„Helena Ayarová! Jsem sekretářka pana Travera. A vy jste asi ten velký detektiv Marat?"

Marat jí stiskl ruku a zasmál se.

„Doufám, že budu mít příležitost popovídat si s vámi o těžkém životě detektiva, slečno Ayarová. Třeba dnes večer, jestli nic jiného nemáte?"

„Kdo by si mohl dát ujít tak jedinečnou příležitost, pane Marate!"

„Takže platí. Dejte mi, prosím, číslo svého vizifonů, já vám zavolám. Bohužel nevím jistě, kdy dnes skončím s prací.

Ale teď bych si rád promluvil s ředitelem Traverem!"

Helena Ayarová se vrátila k psacímu stolu, stiskla knoflík a detektiva ohlásila.

Marat doktora Jeremyho Travera osobně neznal, ale před odletem ze Země se na něj informoval. Nebyl tedy překvapený, když ho uviděl.

Ředitel Traver seděl za svým psacím stolem jako tučná želva. Vypouklé oči, zploštělý nos, holá vejčitá lebka a šedozelená pleť by leckterého Pozemšťana odpuzovaly. Marat byl zvyklý na jiné věci.

Traver nevstal, jen napřáhl ruku přes stůl. Marat se jí chopil a měl pocit, že sáhl do bedny živých úhořů.

Zdvořile se usmál.

„je mi líto, že přicházím pozdě, pane Traveře. Ale nepříznivé okolnosti..."

„Slyšel jsem o tom, pane Marate! Jsem rád, že jste z toho tentokrát vyvázl."

Hrozba v ředitelových slovech byla nepřeslechnutelná.

„Prosím, posaďte se!" ukázal Traver na židli.

Marat si sedl.

„Víte, proč jsem tady?"

Traver přikývl, a Maratovi se zdálo, že se mu v očích mihl výsměch. Bezděčně nasadil ostřejší tón.

„Nerozumím tomu, pane Traveře! Můj příchod a účel mě cesty je tady všeobecně známý. Vidím v tom zlovolnou indiskreci. Generální ředitel v Terranii se mnou souhlasil, že mohu splnit úkol jen tehdy, když moje totožnost zůstane

neznámá. Místo toho mě velitel hlídky na hranicích soustavy varuje, abych na Ojunu nepřistával. Téže noci je zavražděn můj agent a můj partner a já jsme uneseni. Zná nás také policie, která se objeví před troskami vašeho domu."

Naklonil se dopředu.

„Dokážete mi to vysvětlit, pane Traveře? A vysvětlíte mi, co se mělo stát se mnou a s McKayem ve vaší lovecké chatě?"

Traver se tvářil nepohnutě.

„je mi líto, že ve vašem příběhu hraje roli právě moje lovecká chata, pane Marate. To.vám ale nedává právo podezírat mě. Kromě toho, kdybych byl namočen do vašeho únosu, byl bych tak hloupý, abych použil zrovna svoji loveckou chatu?"

Marat stiskl rty. „Možná ne," připustil, ale myslel na něco jiného. Vybavilo se mu znovu hučení silných strojů. Traver mohl dát svůj dum k dispozici proto, že jinde nebylo potřebné zařízení. Kromě toho jistě nepočítal s tím, že mu jeho oběti zase utečou. Ale to byly hypotézy, které zatím Marat nemohl dokázat.

„Kromě toho jste se představil mě sekretářce svým vlastním jménem. Jak se to srovnává s vaším utajením totožnosti?"

Jean Pierre Marat jenom pokrčil rameny. Na zbytečnou otázku bylo zbytečné odpovídat. Přešel k věci. Připomněl svůj úkol a požádal, aby mu byl umožněn přístup k účetnictví společnosti. To mu nemohl ředitel Traver odepřít, protože Marat měl plnou moc od ústředí společnosti. Zazvonil tedy na svou sekretářku a požádal ji, aby zavedla Marata do účtárny.

Tam Marat nic podezřelého nenašel. Byl zklamaný, ale nedal to na sobě nijak znát. Galantně se rozloučil se slečnou Ayarovou a připomněl jí, že mají domluvenou schůzku.

Ředitelova sekretářka byla jeho jedinou nadějí. Snad se od ní něco doví o té nevysvětlitelné věci, a to, že pobočka na Ojunu rozšiřovala padělky solární měny, aniž je sama vlastnila.

Roger McKay si vzal taxíka a dal se zavézt k domu, kde bydlela Hyde, barmanka z hotelu.

McKay měl rád překvapení. Proto nezazvonil u branky, ale

svižně přeskočil nevysoký plot zahrádky před domem. Vydal se podél uměle udržovaného potůčku k jezírku a nedbal na to, že svýma velkýma nohama pošlape květiny. Proběhla mu přes cestu ještěrka a zmizela v porostu kolem jezera. McKay na ni udělal hus - a strnul.

V místě, kam ještěrka vběhla, zahlédl mezi listy vodních květin něco, co do zahradního jezera nepatřilo.

McKay polkl. Pak se rychle svlékl a vstoupil do vody. Brodil se, až mu voda sahala po prsa. Pak se odrazil a plaval. Po chvíli se dostal k místu, kde zmizela ještěrka. Snadno rozhrnul listí.

Cítil, jak v něm stoupá zlost, když uviděl nahé Hydeino tělo. Její tvář byla i po smrti krásná, dlouhé vlasy se strašidelně vlnily v průzračné jezerní vodě.

McKay vytáhl mrtvé tělo na břeh a ohledal je. Čekal, že najde nějakou ránu, ale nebyla tu. Místo toho ho zaujalo slabě růžové zabarvení očního bělma. Věděl, čím je to způsobeno: hypnotalem!

Hypnotal je neuroplyn. ve slabé dáv-ce způsobuje ztrátu paměti. Při překročení kritického množství způsobuje v několika vteřinách smrt.

Trvalo deset minut, než se McKay vzpamatoval. Pak se pomalu oblékl. Byl tak duchem nepřítomný, že přeslechl slabé štěknutí malé zbraně. Zato hned ucítil tvrdý úder do levé paže.

McKay klesl na kolena. Paralyzující jed z projektilu už mu začal zamlžovat vědomí, ale přesto vytáhl svou impulzátor a zamířil směrem, odkud asi přišel výstřel. Pak čekal.

Za minutu si už byl neznámý jistý, že je oběť v bezvědomí. Keře před domem se rozdělily. Mezi rododendrony se protáhla štíhlá, skoro drobná postava.

McKay zamířil. Hlaveň zbraně se mu roztřásla, ale ještě jednou se soustředil. Výboj energie byl to poslední, co zaznamenal. Pak těžce padl na tvar.

Jeana Pierra Marata nezneklidňovala partnerova nepřítomnost. Znal McKaye a věděl, že má v oblibě krásné ženy a starou whisky.

Když zabzučel vizifon, jenom povytáhl obočí. Pak se ale polekal.

Na obrazovce vizifonů se objevila tvář Heleny Ayarové. V první chvíli ji Marat nepoznal. Měla rozcuchané vlasy a vytřeštěné oči. Pak se ovládl.

„Odkud voláte, Heleno?"

„Poslouchejte mě, Marate!" vyrazila ze sebe uštvaně. „Honí mě Traverovi lidé. Volám z veřejné budky na nádraží, vlevo od jižního vchodu. Číslo tři sta čtrnáct. Prosím, přijďte! Pomozte mi!"

Marat přikývl.

„Zůstaňte, kde jste! Nevycházejte z budky! Budu tam hned!"

Vypnul přístroj, spěšně si natáhl kabát a vyběhl z pokoje. Recepční ve vestibulu se za ním udiveně díval.

Skokem byl v kluzáku a rozjel se. Neohlížel se na dopravní předpisy a nejvyšší rychlostí spěchal do centra. Asi za deset minut byl u nádraží. O pět minut později se dostal k jižnímu vchodu. Přimhouřil oči, když uviděl modrý kluzák, který krokem projížděl kolem budek vizifonů.

Teď kluzák zastavil a vyskočili z něj tři muži. Rozběhli se do haly. Marat také prudce zabrzdil a ještě za jízdy z něj vyskočil.

Bylo to právě včas.

Jeden z mužů vytáhl Helenu Ayarovou z budky. Muži zahlédli Marata a začali po něm střílet. Marat se kryl za sloupem, přebíhal od jednoho sloupu k druhému a opětoval střelbu. Vzduch v dvoraně se rozžhavil. Tenký paprsek z jeho zbraně si brzy našel cíl. Dostal postupně všechny tři.

Helena Ayarová stála se svěšenýma rukama a vytřeštěnýma očima a nedokázala se ani hnout. Marat zaklel, skočil na ni a strhl ji k zemi. Nad jejich zády proletěl paprsek z impulzní zbraně.

„Zůstaňte ležet!" křikl Marat na Helenu. Pak skočil k nejbližšímu sloupu a rozhlížel se s připravenou zbraní. Ale útočníci už to zřejmě vzdali. Sto metrů odtud se jejich kluzák řadil do proudu vozidel.

Jean Pierre Marat pomalu vstal. Rozhlédl se kolem. Všude postávali vyděšení lidé. Na Ojunu se něco takového zřejmě nestávalo.

Náhle zavyly sirény policejních vozů. Marat neměl chuť nechat se celé hodiny vyslýchat. Někdo vlivný se ho zřejmě pokouší odstranit. Třeba se mu podařilo ovlivnit i některé policisty.

Marat rychle prohledal třem mužům kapsy. Dva z nich byli omráčení, třetí byl mrtvý. V kapsách nic neměli, patrně to byli profesionální zabijáci.

Chladně se usmál, když před vchodem do nádraží zastavil první policejní kluzák a vyskákali z něj ozbrojení muži. Rychle přistoupil k Heleně a pošeptal jí něco do ucha. Sáhl do kapsy kabátu a stiskl knoflík deflektorů.

„Držte se těsně u mě!" nařídil Heleně.

Šli opatrně k zadnímu vchodu, aby do nikoho nevrazili a tím se neprozradili. Paprsek z impulzní zbraně tu napáchal velké ztráty v mase čekajících lidí a zcela zničil jeden vagón. Marat zuřil nad takovou bezohledností. Impulzní zbraně nebyly určeny k boji v hustě osídlených místech.

„Zavřete oči, Heleno!" zašeptal drsně. „Nedívejte se na to!"

Vzal ji do náruče a pospíchal dál. Našel pohyblivý pás, který směřoval k východnímu vchodu. Odtud se podchodem dostal k parkovišti, kde skoro nikdo nebyl.

Opatrně se rozhlédl. Pak postavil Helenu na zem a vypnul deflektor.

„Tak to jsme zvládli!" prohlásil udýchaně. Vytáhl z kapsy svůj hřeben a zrcátko a nabídl jí obojí. Upravila si účes jak se dalo. Pak se do něj zavěsila a pomalu šli parkem ke stanovišti taxíků. Vybrali si nájemný kluzák pro obchodníky, vybavený psacím strojem a telekomem. Marat nechal nastoupit Helenu a sám se také posadil. Zmáčkl aktivační tlačítko.

„K službám!" ozval se plechově znějící hlas robota. „Kam to bude, prosím?"

„Botanická zahrada!"

Dveře se automaticky zavřely, kluzák se dal do pohybu. Antigravitační pohon ho zvedl do výšky dva tisíce metrů a pak pilot zamířil k cíli.

Marat se pohodlně opřel a řekl:

„Měli jsme štěstí, slečno Heleno. Mohlo to dopadnout hůř. Mohla byste mi teď laskavě vysvětlit, oč vlastně šlo?"

Helena Ayarová zprvu rozčílením zadrhávala, ale brzy se zklidnila. Ještě před dvěma hodinami neměla tušení, že existuje nějaká organizace, která se zabývá rozšiřováním padělaných peněz, a že její šéf je do toho zapletený. Jenom náhodou odhalila tajemství pobočky firmy Yale na Ojunu. Ředitel Traver omylem nechal zapojenou linku do sekretariátu, když vydával pokyny svým podřízeným. Helena vyslechla, jak Traver nařizuje, aby byli odstraněni Roger

McKay a Jean Pierre Marat. Potom zavolal na Zemi a ohlásil, že skupina Ojun končí činnost.

Když vyšel ze své kanceláře, poznal na Heleně, že ho slyšela. Zkontroloval telekom a všechno mu bylo jasné.

Nabídl Heleně, aby se přidala k šiřitelům padělků, že si tak během půl roku vydělá jmění. Naoko souhlasila, protože věděla, co by ji jinak čekalo. Pak se Traver vrátil do své kanceláře, aby zničil nějaké doklady. Helena toho využila a utekla.

Cestou na nádraží si vzpomněla na Marata. Z nádraží mu zavolala...

Jean Pierre Marat věděl, že jeho poslání na Ojunu je u konce. Zločince tu začala pálit půda pod nohama a stáhli se. Pak ale zaskřípal zubama. Jeremy-ho Travera a jeho pomocníky musí dopadnout!

Nejdřív ale musí zjistit, co se stalo s McKayem.

6.

Perry Rhodan spal sotva dvě hodiny, když ho probudilo bzučení interkomu. Přesto byl okamžitě bdělý. Čekal zprávu z ústřední laboratoře na Gleamu.

Na obrazovce se objevila bledá tvář vědce.

„Výzkum jsme ukončili, pane," sděloval unaveně. „Bohužel vás musím zklamat. Není v našich možnostech rozeznat pravou bankovku od padělané."

Perry Rhodan protáhl obličej.

„Ještě něco, pane," pokračoval vědec. „Bankovky, které jste mi dal k prozkoumání, vykazují další nevysvětlitelnou vlastnost. U všech, které mají stejné sériové číslo, souhlasí také takové podrobnosti jako špinavé skvrnky, přehyby, rukou psané poznámky a drobná poškození. Zdá se mi, že šéf padělatelské dílny musí být choromyslný. Normální mozek by ani nenapadlo kopírovat takové nepodstatné věci jako drobné skvrnky."

Při posledních větách Rhodanovy oči zazářily.

„Mnohokrát děkuji, profesore," zamumlal.

Vědec zvedl ruku,

„Za co, pane? je mi líto, že jsem vám nemohl pomoci..."

Rhodan ho nenechal domluvit.

„Ale ano, vy jste mi velmi pomohl, profesore. Děkuji vám ještě jednou."

Přerušil spojení a udivený profesorův obličej zmizel.

Rhodan zamyšleně vyšel skleněnými dveřmi do zahrady. Videoprojekce tu vytvořila dvě stě metrů pod zemí romantickou krajinu i s pozemským měsícem. Najednou měl Perry pocit, že tu

není sám. Ohlédl se. Zazářil na něj důvěrně známý obličej Mory.

„Situace je moc špatná, viď?" zašeptala.

Rhodan ji objal kolem ramen a pomalu zavrtěl hlavou.

„Tohle je jeden z okamžiků, kdy jsem vděčný za svou nesmrtelnost, Mory. Zkušenosti skoro za půl tisíce let mě naučily, že se nesmím vzdávat naděje dokud dýchám."

Chvíli mlčela a pak tiše řekla:

„Neslyšela jsem tvůj rozhovor, ale předpokládám, že šéf výzkumu potvrdil Nathanovu hypotézu. je to tak?"

Rhodan si vzpomněl na vyhodnocení gigantického biopozitronického mozku, které Mory přivezla. Na základě

všech dat Nathan konstatoval, že padělky jsou pravděpodobně duplikáty pravých bankovek podle principu tefrodské duplikace.

Závěr byl nasnadě.

Mistři ostrovů provedli ten nejstrašnější úder proti lidstvu a Solárnímu impériu, jaký si lze představit. Otřásli Impériem v základech, aniž vyslali jedinou válečnou loď.

To byl nový způsob boje, na jaký Perry Rhodan nebyl připraven.

„Ano, máš pravdu, Mory," přiznal chraptivým hlasem. „Zatím co jsme vojensky získávali území, Mistři ostrovů podkopali naši moc zevnitř." Pronikavě se zasmál. „Proč si od nich necháváme vnutit způsob boje?"

„Takhle nesmíš mluvit, Perry!" zašeptala Mory. „Mají proti nám velkou výhodu! Znají naši Mléčnou dráhu do všech podrobností, kdežto my známe z Andromedy tak jedno procento - a ještě jen zběžně. Zatím jsme neměli možnost nasadit naše tajné služby."

Perry Rhodan se zase uklidnil.

„je čas, abychom to změnili," řekl rozhodně. „Nejdřív ale musíme očistit vnitropolitickou situaci. Zítra ráno letíme zpátky na Zemi!"

„Myslíš, že to dokážeme?" Mory se na něj dívala.

Viděl v jejích očích zoufalství, a nenapadlo ho nic lepšího, než vzít ji do náručí.

Druhý den ráno proletěla CREST III soustavou Brokovnice a slunečním šestiúhelníkem ve středu galaxie a vynořila se nad Kahalem. Homer Adams byl zpátky v domovské Mléčné dráze.

Velký administrátor se zdržel na Kahalu jen krátce. Prohlédl si obranná zařízení a základnu kahalské flotily a vše shledal v nejlepším pořádku. Přitom si také pročetl nejnovější hlášení, která sem došla z celého Impéria.

Trpce zkonstatoval, že už byly způsobeny značné škody. Měna devalvovala obrovským tempem a současně klesala prestiž Impéria. Skokani, kteří pořád ještě ovládali významný díl mezigalaktického obchodu, se už zdráhali přijímat solární

platidla. Vrátili se k výměnnému obchodu jako v dávných dobách, zboží za zboží. To byl strašlivý krok zpátky.

Ani soukromé obchody už neprodávaly, protože obchodníci nevěděli, jestli za své zboží nedostanou falešné peníze, které už nebudou moci udat.

Na protest proti inflaci se už před deseti dny odtrhly od Impéria dvě koloniální planety. Naštěstí jejich obyvatelé druhý den sesadili administrátory a nahradili je delegáty věrnými Impériu. Většina ostatních planet následky hospodářské pohromy ještě nepocítila, ale to asi nebude dlouho trvat.

Na chvíli si Perry Rhodan představil, jak flotily rozmístěné v kosmu pro ochranu domovské galaxie a Impéria zůstanou bez přísunu zásob a doplňování mužstva. Jejich velitelé budou muset ustoupit a Kahalo i základna v mlhovině Andro-Beta budou odříznuty. Mistři ostrovů pak budou mít snadnou práci. Impérium se rozpadne i bez jejich vojenského zásahu, a sen lidstva o dobývání vesmíru bude na dalších tisíc let pohřben...

Tvrdě se zasmál a zaplašil tuto představu. To by bylo, aby se nepovedlo co nejrychleji stabilizovat situaci!

Po šesti hodinách pobytu na Kahalu CREST III znovu odstartovala a zamířila k Zemi. Dalšího dne přistála v Terranii.

Rhodan i členové posádky byli dojatí, když na obrazovkách uviděli siluetu šedesátimilionového města, které Perry Rhodan na konci dvacátého století založil v tehdy neobydlené poušti Gobi.

Velký administrátor slyšel, jak si plukovník Cart Rudo odkašlal.

„Copak, Rudo?"

Kapitán lodi váhal, než řekl, oč mu jde.

„Pane, posádka už celou věčnost neměla volno. Prosím, abych je směl uvolnit ve třech směnách."

Rhodan se na něj podíval lítostivě.

„Bohužel, Rudo, nepůjde to. Situace nedovoluje vyřadit z činnosti ani jedinou bojovou loď. Sdělte to šetrně svým lidem."

Cart Rudo neodpověděl, ale bylo vidět, že není spokojený.

„Máte ještě něco na srdci?" zeptal se Perry Rhodan.

„Pane, uvědomujete si, co to znamená? Lidé mají na svoje volno právo. A ještě k tomu přistáváme na Zemi. Říkáme si o vzpouru, jestli jim zakážeme vstup na tuto půdu, pro ně jistým způsobem posvátnou. Kromě toho budou protestovat vojenské odbory."

„Vzpouru?" řekl Rhodan nevěřícně. Pak zavrtěl hlavou. „Posádka CRESTU III se nebouří, Rudo, to dobře víte. Nechoďte na mě s takovými podfuky. A aby neprotestovaly odbory, vyhlásíme pro celou flotilu Impéria poplach druhého stupně. Nemůžeme si dovolit oslabit pohotovost armády. Kromě toho bych nechtěl, aby se moji lidé zapletli do demonstrací. vy asi nevíte, co se na Zemi děje. Já jsem dostal čerstvé zprávy před čtvrt hodinou. S námahou se podařilo odvrátit generální stávku. Mezi obyvatelstvem to vře. Solar už nemá žádnou hodnotu! Lidé si za vydělané peníze nemohou koupit ani chleba, protože pekař neví, jestli nedostane padělky."

„Tak zlé je to, pane?" ptal se Rudo zděšeně.

Rhodan se nevesele usmál.

„ve skutečnosti to tak zlé není. Nikdo nehladoví. Stát rozděluje potraviny a další věci denní potřeby a vybírá za to solary. Otázka je, jak dlouho to stát vydrží."

„Rozumím, pane. Ano, vysvětlím lidem, že dovolená zatím nebude. Můžete se na mne spolehnout, pane."

„To já vím, Rudo."

Atlan, Mory a Adams vešli na můstek. Byl čas přemístit se do úřadoven v Terranii. Odtud se dá Impérium ovládat účinněji než z můstku kosmické lodi.

V poledne měl Perry Rhodan projev k obyvatelstvu na všech televizních kanálech. Kromě jiného oznámil, že na 1. prosinec svolává do Terranie radu administrátorů.

Radu administrátorů tvořili zvolení delegáti všech autonomních slunečních soustav Impéria, kterých bylo přes tisíc. Před tímto parlamentem měl Velký administrátor skládat účty.

Po projevu se Rhodan vrátil do své pracovny v kopuli

administrativní budovy. Čekali tu na něj Atlan a Homer Adams. Atlan se ironicky usmál.

„Tvůj projev byl dobře vyvážený, Perry. Jenom doufám, že lidé tvoje argumenty pochopí. Když jde o peníze, je po kamarádství, to je známé. Mistři ostrovů zasáhli Achillovu patu Solárního impéria."

Rhodan pokýval hlavou. -

„Peníze znamenají osobní svobodu, nezávislost. Když tě živí stát, připadáš si jako mravenec, jeden z množství. je pochopitelné, že občané chtějí, aby se vrátil starý blahobyt."

„A ještě něco v tom je," přidal se Adams. „V lidech je přes všechnu touhu po individuálnosti stájový pud. Když

část lidí ztratí nervy, ostatní se rychle nakazí a vznikne panika."

„Jako Velký administrátor Impéria zvolený parlamentem mám povinnost udělat opatření proti inflaci. Do zítřejšího poledne, Adamsi, očekávám vaše návrhy," uzavřel diskuzí Rhodan.

„Uvidím, co zvládnu," odpověděl Adams po malém zaváhání.

Zabzučel telekom. Rhodan k němu měl nejblíž. Na obrazovce se objevila tvář Reginalda Bulla.

„Myslel jsem, že jsi na Marsu!" podivil se Rhodan.

„Taky jsem byl, Perry!" Bully se usmíval celým obličejem. Vypadal jako bezstarostný člověk, ale byl to klam. „Vrátil jsem se transmiterem. Mám s sebou dva chlápky, který bys měl vidět. Kdy máš čas?"

Perry Rhodan si vzdychl.

„Nemůžeš aspoň jednou mluvit konkrétně, tlusťochu? Kdo jsou ti dva, co ode mně chtějí a jak je to důležité?"

„je to pan Jean Pierre Marat, šéf Agentury pro mezihvězdná pátrání, a jeho společník jménem Roger McKay. Chtěj ti něco říct o padělání bankovek, a myslel jsem si, že je to dost důležitý téma."

Rhodan na sobě nedal znát překvapení. Podíval se na hodinky a zeptal se:

„Kde jste?"

„Hloupá otázka!" zavrčel Bully.

„V předsíni transmiteru, samozřejmě. Za deset minut mužem bejt u tebe. Platí?"

„Souhlasím!" přikývl Rhodan. „Nashledanou, Bully."

Přerušil spojení a vzápětí si zavolal informační ústřednu hlavní správy.

„Podejte mi informace o Jeanu Pierrovi Maratovi, šéfovi Agentury pro mezihvězdná pátrání, a o jeho partnerovi Rogeru McKayovi. První stupeň naléhavosti. Odpovězte do mě kanceláře!"

Otočil se v křesle zpátky a udiveně se podíval na židli, na níž dosud seděl Homer Adams.

„Zamumlal něco o důležitých hovorech, které má vyřídit, a zmizel," vysvětloval Atlan.

Rhodan se zamračil.

„Kdy to bylo?"

„Nedíval jsem se na hodinky."

„ne, myslím to jinak: o čem jsem zrovna s Bullym mluvil?"

„Bully se zrovna zmínil o padělání bankovek. Proč?"

Velký administrátor pokrčil rameny.

„Sám dobře nevím, příteli. Připadá mi, že Adams je v poslední době nějak roztěkaný. Kde je jeho předvídavost, která ho dřív vedla k tolika hospodářským úspěchům?"

Než mohl Atlan odpovědět, zabzučel interkom. Informační ústředna sdělovala údaje o Maratovi a McKayovi.

Když byl hovor ukončen, zadíval se Rhodan zamyšleně před sebe.

„Oba detektivové byli dřív důstojníky galaktické výzvědné služby. Takoví lidé se nehoní za přízraky, Atlane. Věřím, že přijdou s něčím, co nás dovede o krok dál..."

7.

Roger McKay se zamyšleně díval na dva bojové roboty, kteří střežili východ od transmiteru. Tady jeho dvoumetrová výška nic neplatila. Oceloví giganti byli dva a půl metru vysocí.

Jean Pierre Marat se bavil. Měl pocit, že jeho partnera svědí prsty a rád by si to rozdal s jedním z robotů.

„Dej pokoj, McKayi!" řekl tiše, ale ostře. „Ti chlapíci jsou stavěni k zabíjení. Proti nim nemá naději ani takový dlouhán jako ty."

McKay mrzutě zabručel. Přistoupil o krok blíž k nejbližšímu robotovi. Bojový stroj zvedl paži se zbraní. Paralyzátor výhružně mířil McKayovi na hlavu.

„Prosím, dodržte odstup, pane!" zaskřípalo robotovi z amplionu, v dolní části hlavy.

Marat se neudržel a začal se smát.

McKay s nevolí ustoupil. Mohl přirozeně čekat, že robot bude takhle reagovat. Jako bývalý důstojník tajné služby znal přísné bezpečnostní předpisy pro přímé transmitery na Mercantově vrchním velitelství. V sídle Velkého administrátora to sotva mohlo být jiné. Cizí osoby mohly vstoupit jen v doprovodu osob k tomu oprávněných. To platilo při vstupu i při odchodu.

Ocelová stěna se odsunula a objevila se podsaditá postava maršála Reginalda Bulla. Bull se pobaveně podíval na pozdviženou paži robota, pak mrknul na McKaye.

„Tady vládnou drsný mravy, kamaráde. Copak vám nestačila ta paralyzující střela na Ojunu, pane detektive?"

McKay zezelenal, a to bylo u Kanaďana co říct. Znechuceně procedil:

„Ani mi to nepřipomínejte, pane! Jednou to úplně stačilo. Podruhé už bych to nevydržel. Ještě teď se mi točí hlava."

Bull se tomu nesmál.

„Umím si to představit. Dostal jste smrtící dávku jedu. Jenom taková koňská nátura jako vaše to mohla přečkat." Zavrtěl hlavou. "Jenom pořád neumím pochopit, jak jste mohl ještě skoro minutu zůstat vzhůru a trefit útočníka."

Teď se zašklebil Jean Pierre Marat.

„To je tím tvrdým tréninkem, pane!"

„Jakým tréninkem?" Bull se nechápavě díval z jednoho na

druhého.

„V pití whisky," objasnil Marat.

„Aha!" pochopil Bull a olízl si rty. „Budu na vás muset někdy při tréninku dohlídnout, McKayi. Co tomu říkáte?"

„Bude mi ctí, pane!" nadchl se McKay.

Reginald Bull se lišácky zasmál.

„Výborně, dlouháne! Ale budem to muset chvíli odložit. Nevím totiž o baru, kde by nám dneska za mizernej solar nalili aspoň jednu whisky. Co takhle, až se ta záležitost s padělky vyřeší. Platí?"

Nečekal, až McKay odpoví a dal robotovi pokyn, aby návštěvníky pustil dál. V chodbě vstoupili na pohyblivý pás a svezli se do středu administrativního komplexu.

Když už byli skoro u haly s výtahy, spadla před nimi najednou bezpečnostní přepážka. Marat se otočil zpět.

Pozdě!

Také za nimi hermeticky uzavřela chodbu další ocelová deska.

Reginald Bull se na přepážky díval nechápavě.

„To není možný! I kdyby byl nějaký důvod k uzavření nouzových přepážek, muselo by nejdřív zaznít varování."

„To by se vám tak hodilo!" zazněl zprava chladný hlas.

Otevřely se postranní dveře do chodby a jimi vstoupili čtyři ozbrojení muži. Měli kombinézy techniků výzvědné služby a maskované tváře.

„Co to znamená?" zahřměl maršál Bull. „Přišli jste o rozum?"

„Dejte ruce nahoru!" poručil největší muž.

Roger McKay k němu rychle přiskočil. Maskovaný muž byl rychlejší. Vrazil Kanaďanovi hlaveň svého paprskometu do břicha.

McKay zasténal a upadl. Rukama si držel bolavé břicho a převalil se na záda.

Útočník se k němu blížil. Tentokrát jednal Kanaďan bleskově. Nikdo nestačil jeho pohyby sledovat. Najednou držel

útočníkovu zbraň za hlaveň a odhodil muže proti jeho třem společníkům. To už skočili dopředu také Bull a má-rat. Každý přemohl a odzbrojil jednoho maskovaného muže.

Kanaďan popadl vůdce útočníků za předek kombinézy.

„Co mělo znamenat to přepadení?" ptal se výhružně. „Kdo vás poslal? Mluv, nebo ti zpřelámu všechny kosti!"

„Pusťte ho!" přikázal Reginald Bull. „Tady nepoužíváme při výslechu násilí. Psychický metody ho rozpovídají stejně dobře."

Zapnul vysílačku na zápěstí a zavolal bezpečnostní ústřednu administrativní budovy. Tam už věděli, že se přepážky spustily bez zjevného důvodu. Ohlásili Bullovi, že do dvou minut budou zase otevřeny.

Bull se teď obrátil k banditům.

„Opřete se čelem ke zdi. Rozpažte a rozkročte se. McKayi, prohledejte je, jestli nemají ukryté další zbraně!"

Maskovaní muži poslechli. McKay chtěl právě prohledat prvního, když se vzduchem zaleskly jako přízraky čtyři oslňující paprsky. Hned zase uhasly.

Čtyři zajatci se pomalu hroutili k zemi. Všichni měli v zádech ožehnutý otvor.

Perry Rhodan vypnul telekom a otočil se ke dvěma návštěvníkům, které přivedl Reginald Bull.

Maršál představil Marata a McKaye.

„Prosím, posaďte se, pánové!" vyzval je Rhodan. „Pan Bull bude tak laskav a postará se o nápoje."

Reginald Bull vyťukal svou objednávku na nápojovém automatu. Ze stolní desky se vysunula karafa whisky, pět skleniček a nádoba s ledem.

„Smím vám nalít?" nabídl se McKay. Mrkl přitom na maršála, jako by chtěl říci: tak přece jen si dneska zatrénujem.

Bully přikývl se záhadným výrazem.

McKay naplnil skleničky a všem kromě sebe přidal kostky ledu. Zato si nalil dvojitou dávku.

Perry Rhodan zvedl skleničku. Všichni se napili.

„Zatím nemáme žádné zprávy o těch čtyřech mrtvých," oznámil. „Proto navrhuji, abychom, si nejdřív promluvili o tom, proč major Marat a kapitán Mc-Kay přiletěli do Terranie."

Usmál se překvapení detektivů, když je oslovil jejich vojenskými hodnostmi.

Reginald Bull si odkašlal.

„Setkal jsem se s Maratem na Marsu, přesnějc řečeno, v Mezihvězdný obchodní bance Trinity City. Setkali jsme se tam náhodou a Marat mě při ty příležitosti poprosil o pohovor. Nejdřív jsem odmítl, protože jsem pospíchal. Ale pak se zmínil, že jde o padělaný peníze. To už byla jiná písnička. Vyřídili jsme svý záležitosti v bance a jeli jsme pak spolu k obchodní expozituře Skokanů. Cestou mi Marat vyprávěl o úkolu, kterej s partnerem vyřizovali na Ojunu v soustavě Kefa, a o tom, co tam zažili. Viděl jsem, že je to novej pohled na aféru s padělkama, a požádal jsem Marata, aby se se mnou vrátil do Terranie."

Rhodan přikývl.

„K tomu ti mohu jen blahopřát. Ale teď navrhuji, aby nám pan Marat sám vyprávěl, co se stalo na Ojunu."

Detektiv se podíval na láhev, kterou McKay mezitím potichu vyprázdnil, obrátil se k Velkému administrátorovi a začal se svou zprávou.

Když došel až k úspěšnému vysvobození Traverovy sekretářky Heleny

Ayarové, podíval se ironicky po svém partnerovi.

„Helena Ayarová mi tvrdila, že McKaye zlikvidovali. A měl opravdu namále. Naštěstí jsem věděl, kam jel, a protože jsem s ním stejně potřeboval mluvit, jel jsem k domu té barmanky. Pořádně jsem se polekal, když můj kluzák přelétal nad domem. Dívka ležela v zahradě mrtvá a McKay vedle ní. Vypadal také jako mrtvola. Dvacet pět metrů od domu jsem pak našel ještě další mrtvolu. Byly to tělesné pozůstatky drobného muže, kterého McKay prošpikoval paprskem."

McKay se přihlásil o slovo a vyprávěl, jak vytáhl mrtvou dívku z vody a jak po něm neznámý vystřelil.

„Vypadalo to, že je mrtvý," pokračoval Marat. „Měl jsem s sebou sérum se širokým spektrem účinnosti, takže jsem ho mohl aspoň provizorně ošetřit. Pak jsem ho naložil do kluzáku a odvezl do nemocnice. Lékaři se divili, že je ještě naživu, a nedávali mu žádnou naději."

Marat pokrčil rameny.

„Jak vidíte, lékaři ho podcenili. Už v noci utekl z lůžka a zavolal mi nejbližším vizifonem. Pak šel do blízkého baru a čekal, až si pro něj přijedu. Tvrdil, že tam čerpal protijed."

„A co jsem měl dělat jiného?" bránil se McKay. „Bylo mi nanic a v hlavě mi hučelo jak v úle."

Reginald Bull se neudržel a vyprskl smíchy. Dokonce i Perry Rhodan se pobaveně zasmál a na chvíli zapomněl na tíživou situaci.

Do toho se pronikavě ozval telekom.

Atlan ho zvedl a přijal hlášení důstojníka galaktické výzvědné služby. Ostatní napjatě čekali, až jim sdělí, co se dozvěděl.

„Ti čtyři mrtví bylí identifikováni," řekl Atlan klidně, když ukončil hovor. „Skutečně patřili k technikům výzvědné služby." Významně se odmlčel a pak dodal: „Bohužel je tu jedna chyba. Výzvědná služba našla před deseti minutami jejich mrtvoly docela jinde!"

Bully, Marat a McKay se na něj dívali nechápavě. Jenom Rhodan hned pochopil. Nadzvedl se v křesle a sevřel opěrky, až mu zbělely klouby.

„To jsem si mohl myslet," zamumlal. „Kdo dodává duplikáty našich bankovek, umí si pořídit i kopie našich lidí."

Reginald Bull polkl.

„Ale potom...!" Zmlkl a nedůvěřivě zakroutil hlavou.

„Chceš říct," dokončil Rhodan místo něj, „jestli někdo pořizuje duplikanty Pozemšťanů, znamená to, že je někde tady na Zemi?"

Bully přikývl.

„ty čtyři techniky unesli a zkopírovali. Když už je nepotřebovali, zabili

je. Na jejich místa nastoupili dvojníci. Teď bych jen rád věděl, kolik náhradníků nám tu běhá."

Perry Rhodan se zamračil.

„Člověk by řekl, že se duplikanti dají nějak poznat, nebo ne?"

„Bohužel ne." řekl suše Atlan. „Výzvědnou službu to přirozeně také napadlo. Čtyři mrtví duplikanti byli k nerozeznání od originálů!"

Rhodan vyskočil z křesla a přešel k velkému hyperkomu. Navolil číslo a na obrazovce se objevil nadporučík od kosmických spojařů.

„Prosím, spojte mě ihned s Kahalem! Chci vrchního velitele kurýrní flotily!"

Chvilku trvalo přepojování mezi stanicemi, které zesilovaly signál. Když se konečně ozval generál kurýrní flotily umístěné na Kahalu, Velký administrátor byl stručný:

„Pošlete ihned rychlý křižník na Gleam. Ať přiveze všechny příslušníky sboru mutantů do Terranie!"

Generál potvrdil příjem rozkazu.

Rhodan se unaveně vrátil na své místo. Podíval se na Atlana a pronesl nepřítomně:

„Jestli nám nebudou umět pomoct mutanti, vypukne na Zemi blázinec. Nikdo nebude vědět o druhém, jestli je originál nebo duplikant."

„ty rozhodně pořád ještě vypadáš jako originál," řekl Marat svému partnerovi, když McKay otevíral třetí láhev whisky.

Dva detektivové čekali v sekretariátu Reginalda Bulla na zprávu, že se Homer Adams vrátil do správní budovy. Maršálova sekretářka jim dělala společnost.

Slečna Mildred Whitneyová byla přitažlivá blondýna s inteligentním výrazem. Roger McKay to dovedl ocenit. Už dvacet minut se pokoušel domluvit si s ní schůzku. Slečna Whitneyová ale nezabírala. Nakonec utápěl Kanaďan svůj žal ve

whisky.

Na Maratovu narážku reagoval jen chabým úsměvem.

„Duplikant by převzal všechny mě přednosti, na to se spolehni, Marate. Takže bys mě nerozeznal ode mne."

„Jestli budete dál tolik pít, uvidíte nás brzy i jako duplikanty!" přidala se s mírným posměchem slečna Whitneyová.

McKay se zakuckal. Když zase popadl dech, tázavě se na ni podíval.

„Jak to, bejby?"

„Nechte si to bejby, vy dlouhý Kanaďane!" odsekla. „Jestli vám ve vašem alkoholem nasáklém mozku zbyla špetka rozumu, pochopíte, jak jsem to myslela."

Jean Pierre Marat se škodolibě zasmál.

„Ona tím chtěla říct, že jestli budeš dál chlastat, uvidíš nás dvakrát."

McKay se dal do šťastného smíchu.

„Dvě slečny Whitneyové! To by byla nádhera!"

Bullova sekretářka prudce vstala, vytrhla mu láhev z ruky a zamkla ji do svého stolu.

„Už tady sedělo víc lidí, kteří se rádi napili," řekla rozčíleně. „Ale takový bezedný sud jako jste vy tu ještě nebyl. Alkohol není nic špatného, aleje nutné znát míru."

McKay se toporně napřímil. Najednou vypadal úplně střízlivý.

„Nemohu s vámi souhlasit, slečno Whitneyová. Každý má jinou míru. Kdo nic nevydrží, tomu stačí dvě skleničky whisky, ale pravý muž jako já vypije dvacetkrát tolik a ani nezavrávorá."

V očích Mildred Whitneyové se objevila jiskřička sympatie. Změřila si obrovského Kanaďana od hlavy k patě, a zřejmě teprve teď doceňovala jeho rozměry.

Nebyl by to Roger McKay, kdyby si toho nevšiml. Nenápadně zamrkal na svého partnera, jako by naznačoval: vidíš, mně žádná neodolá.

„Povězte mi," řekla táhle slečna Whitneyová, „jste tak

nenasytný ve všem?"

McKay zazářil spokojeností.

Slečna Whitneyová vzdychla.

„Zrovna mě napadlo, že mám přece jenom dneska večer čas. Mohla bych se uvolnit na malou večeři. Musíte si ale vzít s sebou na zaplacení zlato nebo drahé kameny. Za solární měnu dneska nedostaneme ani sklenici vody."

McKay protáhl obličej.

„A kde seženu zlato nebo drahokamy, bejby?"

„V tom bych vám snad mohl vypomoci," řekl za ním vysoký hlas.

McKay se otočil. Pak se radostně usmál.

„Pan Adams! Zrovna na vás čekáme. Opravdu mi můžete vypomoci, pane?"

„Ale ovšem," odpověděl ministr financí Solárního impéria. „Bude mi potěšením. Nerad bych, aby lidé, kteří ručí za moji bezpečnost, neměli možnost se po zásluze povyrazit."

McKay impulzivně stiskl Adamsovi ruku tak silně, že se Adams celý zkroutil. McKay ho polekaně pustil.

„Promiňte, pane. To jsem nechtěl."

„To nevadí," odpověděl Adams. Křečovitě se usmál, a jediný Jean Pierre Marat na okamžik zahlédl v jeho očích záblesk nesouhlasu.

„vy už tedy víte, jaký máme úkol, pane?" zeptal se Marat zdvořile.

Adamsovi chvíli trvalo, než se zase vzpamatoval.

„Aha, ano! Pan Bull už mě o tom informoval, pane Marate. Máte na mě dávat pozor, aby mě nikdo neunesl." mě-

čivě se zasmál. „To je nepříjemná věc s těmi duplikanty, viďte?"

Marat se bezvýrazně usmál.

„Ale já jsem si jistý, že Rhodanovi mutanti v několika dnech oddělí všechny vpašované duplikanty od ostatních lidí."

Adams se nervózně zahihňal. V té chvíli vypadal jako zlomyslný trpaslík.

„Ovšem! Mutanti! Rhodanova tajná zbraň to jistě dokáže, pánové. Musí to dokázat, jinak půjde Impérium do háje."

Slečna Whitneyová znechuceně pokrčila nos.

„vy jste to měl v posledních týdnech těžké, pane Adamsi. Taková tíha zodpovědnosti! Kdybyste vy zklamal, zhroutí se celé hospodářství Impéria. Opravdu byste se měl víc šetřit. Nemohl by vám Velký administrátor dát k ruce pár finančních poradců?"

Adams stáhl obličej, jako by kousl do kyselého jablka.

„Pokoušel se o to. Propána, poradci! Jestli to nezvládnu já, poradci teprve nic nepořídí."

Jean Pierre Marat z toho vycítil ješitnost a nelíbilo se mu to.

„Máme vás chránit," řekl, „a tak bych vám byl zavázán, kdybyste nám sdělil, co hodláte dělat příštích čtyřiadvacet hodin, abychom si mohli rozvrhnout práci, pane."

Adamsův obličej zbělal zlostí. Rychle se ale ovládl a s úsměvem odpověděl:

„Teď mě čeká konference po hyperkomu s oblastními řediteli šedesáti čtyř regionů. Pak budu zadávat úkoly Nathanovi. Velký administrátor mi uložil vypracovat plán první pomoci. Jestli mi zbude nějaká minuta, budu chvíli spát." Odkašlal si. „Konference po hyperkomu začíná za půl hodiny v mě kanceláři v New Yorku. Navrhuji, abychom se hned odebrali do transmiteru. Nesmíme ztrácet čas."

Marat souhlasil. „Jdeme s vámi, pane." Uklonil se slečně Whitneyové. „Díky za vaši pohostinnost. Doufám, že jsme vám nešli příliš na nervy."

„A co naše schůzka?" protestoval Mc-Kay. „Co bude s ní?"

Marat pokrčil rameny.

„To ještě nevím. Raději se se slečnou Whitneyovou domluv, že jí někdy večer zavoláš. To už budeš vědět, jestli máš volno nebo ne."

McKay se nerváni zrovna spokojeně, ale nic jiného mu nezbývalo. Když se rozloučil, vzali s Maratem ministra mezi sebe a šli k transmiteru v suterénu budovy.

8.

V Terranii byl l. prosinec 2404. Na náměstí kosmonautů byl jeden

kluzák vedle druhého. Byla to samá luxusní vozidla. V parcích kolem náměstí se tlačily statisíce lidí. Všichni sledovali dění v obrovské Solární hale uprostřed náměstí.

Velkou rychlostí sem dorazil kluzák, v němž kromě řidiče seděli Homer Adams, Marat a McKay. Když dav poznal ministra financí, ozvalo se hučení a na průhlednou plastikovou střechu kluzáku se snesla sprška kamení. Homer Adams se neklidně rozhlížel a prsty ohmatával koženou aktovku, která mu ležela na kolenou.

Jean Pierre Marat se snažil ministra uklidnit, ale v duchu mu to přál. Adams se v posledních dnech choval k lidem neodpustitelně cynicky.

Marata znepokojovalo něco jiného než demonstrace. Rhodanovi mutanti už pracovali několik dní, ale nerozpoznali ani jediného duplikanta. Mezi vojáky i úředníky se to rozkřiklo a zavládla všeobecná nedůvěra. Nikdo už nevěděl, jestli jeho nadřízený není duplikant, který pracuje proti Impériu, a tak byly rozkazy plněny jen s odmlouváním a neochotně.

Řidič zajel s kluzákem do boxu. V zadní stěně boxu byl otevřený vstup do antigravitační šachty. Marat, Adams a McKay se dali vyvézt nahoru a tam vstoupili na měkký koberec. McKay povytáhl obočí, když viděl u všech vchodů a východů bojové roboty.

„ve velkém stylu, starouši!" pošeptal Maratovi.

Jean Pierre Marat se zamračil. Tolik opatření ho také zneklidňovalo. Měl divný pocit, že se tím nebezpečí spíš stupňuje. Při pomyšlení na bojové roboty mu vyrazil chladný pot na čele. je opravdu na sto procent zaručeno, že se k jejich programování nedostane nikdo nepovolaný? Stačil by jediný výstřel z impulzní zbraně ve vhodný okamžik a na vhodném

místě a přestalo by existovat půl stovky administrátorů!

Potom však zahledl specialisty na kybernetiku od tajné služby a trochu se uvolnil. Mercantovi lidé jistě kontrolují každou změnu programu. Tohle nebezpečí tedy nehrozí.

Ale s kterým jiným nebezpečím je třeba počítat?

Jejich mnoho, musel si Marat přiznat. A ne všem se dá předejít.

Bezděky se přimkl těsněji k ministrovi financí. Jeho úkolem bylo ochránit Homera Adamse. Jiným zodpovědným mužům a ženám Impéria byli jistě také přiděleni osobní strážci.

Vstoupili zadním vchodem do sálu administrátorů. Vyšli na mušlovitě uspořádané tribuně, určené pro ministry Impéria, jejich sekretářky a poradce. Mušle se mírně svažovala směrem do sálu.

Dva detektivové se usadili vpravo a vlevo od ministra. Odtud měli dobrý výhled na obrovský sál.

Uprostřed kopule Solární haly se vznášel promítnutý obraz Slunce. Bylo to nejen výborné osvětlení, ale zároveň připomínka pro delegáty, že pod paprsky tohoto Slunce se zrodili všichni jejich předkové, že všichni lidé na planetách kolonizovaných slunečních soustav mají společný původ.

Všech tisíc třicet devět administrátorů z kolonií už tu čekalo na zahájení. Mezi nimi seděl také prezident Země, který byl současně administrátorem solární soustavy. Jeho úřad byl ovšem zastíněn obrovským správním aparátem Velkého administrátora, protože Země byla sídelní planetou Impéria.

Sálem proběhlo zašumění, když se v osvětlené lóži nad tribunou objevila postava Velkého administrátora. Vedle něj stáli Arkonidan Atlan, maršál Bull a Baar Lun.

Maratovi bylo divné, proč Rhodana doprovází Modulan, který neměl žádnou oficiální funkci. Věděl jen málo o zvláštních Baar Lunových schopnostech.

Maršál Bull zahájil zasedání parlamentu. Přečetl několik změn v předem oznámeném programu, představil Modulana Baar Luna a uvedl zprávu Velkého administrátora.

Potom přistoupil k mikrofonům Perry Rhodan. Kamery televizních společností byly skryté ve výklencích stropu.

Průběh zasedání se vysílal na všech planetách v přímém přenosu.

Bylo naprosté ticho, když Velký administrátor začal svůj projev. Jean Pierre Marat se musel nutit, aby nesoustředil veškerou pozornost jen na Rhodanova slova. Musí přece zároveň střežit finančního ministra. Také administrátoři byli zcela zaujati projevem. Rhodan líčil události vesmírného dosahu, které se spíše podobaly napínavému utopickému románu.

Přitom Perry Rhodan nic nepřikrašloval ani nenadsazoval, mluvil věcně a střízlivě. Napínavý byl sám obsah jeho zprávy.

Když Rhodan skončil, panovalo několik minut hrobové ticho. Pak vyzval Reginald Bull administrátory k diskuzí.

Po několika nepodstatných vystoupeních se přihlásil o slovo administrátor soustavy Yogul. To byla sluneční soustava s třiceti osmi planetami, z nichž se čtyři hodily pro osídlení lidmi. Nejdříve kolonizovaná planeta Maháráni byla známa jako nejbohatší v Plejádách. Odtud byla řízena hospodářská a finanční politika dalších padesáti čtyř kolonizovaných soustav.

Administrátor Garvia byl vysoký, štíhlý muž s tmavou pletí a kudrnatými černými vlasy. Mluvil klidně a zbytečně přitom negestikuloval.

Jean Pierre Marat byl tím neklidnější, čím déle Garvia mluvil. Maháránec uváděl argumenty, které zněly zcela logicky. Nepouštěl se do polemiky s Rhodanovou zprávou. Obratně a přesvědčivě zpochybňoval význam dobyvatelské politiky, do níž se pustil Perry Rhodan ve jménu Impéria. Vybízel ostatní administrátory, aby také usilovali o vnitřní stabilizaci a blahobyt na všech planetách, místo aby byly peníze z daní a jiných příjmů utráceny na výboje do Andromedy.

Když Garvia opustil řečnický pult, rozpoutala se vášnivá debata. Někteří řečníci byli pro Rhodanovu politiku, jiní proti. Reginald Bull jako předsedající musel stále častěji napomínat

účastníky zasedání, kteří nedisciplinovaně vykřikovali.

Po pěti hodinách byla schůze přerušena. Administrátoři a jejich poradci se šli naobědvat do luxusních restaurací v Solární hale.

Když Rhodan odcházel ze své lóže, tvářil se ustaraně. Věděl, co ho čeká po přestávce. A také k tomu došlo.

Hned po zahájení odpolední části zasedání parlamentu podalo dvě stě jedenáct delegátů návrh na vyslovení nedůvěry Perrymu Rhodanovi. Žádali, aby odstoupil.

Vypukl spontánní potlesk, který ukázal, že značná část administrátorů s návrhem souhlasí.

Vypadalo to, že dny Perryho Rhodana jako Velkého administrátora jsou sečteny.

Perry s tím ale počítal a připravil si protitah. Vystoupil teď na veřejnost s věcmi, které byly dosud označovány za přísně tajné. Vyprávěl o svých zážitcích v minulosti, líčil impérium prvních lidí, Lemurů, a jejich porážku v boji s Haluťany. Nezamlčel ani vědeckotechnickou převahu Mistrů ostrovů, proti níž je moc Solárního impéria bezvýznamná. Jasně administrátorům vysvětlil, odkud pramení znehodnocení solární měny, a že je nutno počítat neustále s dalšími podobnými útoky, dokud moc Mistrů ostrovů nebude zlomena.

„Nepřátelé jsou mezi námi!" uzavřel řeč. „Rozsévají vzpouru, nouzi a zmatek. Jistě, s krizí měny se vyrovnáme. Ale pak přijde další krize, a lak to půjde dál, až lidstvo vyhyne v katastrofě galaktických rozměrů. Jediná možnost, jak tomu čelit, je udržet jednotu lidstva a zvýšit úsilí ve všech oblastech. To hadí hnízdo v Andromedě musíme zničit, nebo zničí ono nás."

Uhodil pěstí do pultu, když se ho několik křiklounů pokusilo přerušit.

„Jistěže nejsem neomylný. Jistěže jsem se dopouštěl nebo ještě dopouštím chyb. Ale teď nejde o jednotlivce, ale o jeho přínos Impériu. Jestli znáte někoho, kdo by mohl být lidskému Impériu užitečnější než já, ukažte mi ho. Potom dobrovolně odstoupím!"

„Garvia!" zaznělo několik ojedinělých výkřiků.

Jean Pierre Marat viděl, jak se Reginald Bull opovržlivě ušklíbl. Rhodanova řeč na obhajobu zřejmě zabrala.

O pět minut později byly známé výsledky hlasování. Návrh na vyslovení nedůvěry byl velkou většinou hlasů zamítnut a Rhodan byl potvrzen ve funkci Velkého administrátora na další období.

Bylo vidět, že je dojat. Potlesk, který teď vypukl, platil jeho vítězství a byl mnohem silnější než ten, který předtím vyvolal Garvia svým projevem.

Když potlesk konečně utichl, Perry Rhodan vstal a poděkoval administrátorům za důvěru, kterou mu svým hlasováním projevili. Poděkoval také Garviovi a ostatním diskutujícím, kteří s ním polemizovali, a poprosil je, aby duch kritiky nadále udržovali k prospěchu všech.

Následoval další potlesk.

Velký administrátor počkal, až potlesk dozněl, pak se obrátil a chtěl se vrátit na své místo.

Vtom se to stalo, a odehrálo se to tak rychle, že ani Jean Pierre Marat nestačil vše sledovat.

Odněkud z nejhořejších lóží vyšlehl oslnivý blesk. Dusný vzduch v sále proťal pronikavý výkřik. Pak šlehl další blesk zdola nahoru.

Teprve teď Marat pochopil, co mu u prvního výstřelu chybělo: pekelné zahřmění výboje z impulzní zbraně.

Ze čtyř horních lóží se střílelo na pátou. Z té přepadly přes zábradlí zuhel-natělé zbytky postavy.

V sále nastal nepopsatelný zmatek. Všichni se překřikovali.

Pak zaduněl hlas Velkého administrátora, zesilovaný ampliony, a umlčel vřavu.

„Dámy a pánové!" Rhodan ztišil hlas. „Prosím, zachovejte klid a kázeň. Nikdo nepřišel k úhoně, kromě samotného atentátníka."

Netrpělivým gestem poslal pryč strážné, kteří ho chtěli obklopit.

„Jistě pochopíte, že teď přerušíme zasedání a uvolníme sál. Zítra ráno v devět hodin nám podá pan Adams analýzu hospodářské a finanční krize a návrhy na ozdravění hospodářství. Až se dozvím něco bližšího o osobě atentátníka a jeho pohnutkách, sdělím vám to. Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost!"

Volným krokem přešel k pódiu, na němž seděl ministr Adams se svými dvěma průvodci. Kývl na detektivy a vzal si je stranou.

„Prosím, přijďte teď do mě kanceláře na poradu. Chtěl bych vás informovat o opatřeních, které děláme proti návalu padělků. A kromě toho..." ztišil hlas až k šepotu, „...jako bývalé důstojníky galaktické výzvědné služby vás zavazuji k naprostému mlčení a prosím vás, abyste se po dobu plnění vašeho úkolu považovali za příslušníky tajné služby."

Kromě Rhodana, Marata a McKaye byli do pracovny Velkého administrátora pozváni ještě Atlan, Adams, Mercant, John Marshall a Baar Lun.

Perry Rhodan jim řekl, co o atentátu ještě nevěděli.

„Myšob Gucky, který tu bohužel není, protože dostal jiný úkol, mě v poslední vteřině varoval před atentátem. Jako telepat vyčetl vražedné úmysly toho muže. Přesto bych byl patrně teď mrtvý, nebýt toho, že Baar Lun z mě tváře vyčetl, co se děje. Soustředil všechny své síly a absorboval impulzní výboj z vražedné zbraně, ke druhému výstřelu se atentátník nedostal. Atlan ho uviděl a zastřelil ho. Mercante?"

Šéf galaktické výzvědné služby si rukou pročísl řídnoucí věnec světlých vlasů. Střízlivě konstatoval:

„V této chvíli jsou vyslýcháni všichni členové výzvědné služby, kteří byli nasazeni v Solární hale. Už víme, že atentátu se dopustil jistý poručík Oborov, mimořádně spolehlivý muž, který víckrát osvědčil svou věrnost Impériu. Poručík Oborov by nikdy na Velkého administrátora nevystřelil!"

Zmlkl a rozhlédl se, jako by očekával překvapenou reakci. Nikdo ale překvapený nebyl.

„No dobrá!" pokračoval. „Zřejmě jste to tušili. S velkou pravděpodobností byl atentátník duplikantem pravého poručíka Oborová."

Perry Rhodan přikývl a nahnul se nad stůl.

„Asi je vám všem jasné, co to znamená, pánové! Nevyměňují jen lidi ve vysokém postavení, ale také nižší vojáky. Začíná válka tajných služeb."

Opřel se zpět a změřil si Marata a Mc-Kaye. Pak se vrátil pohledem k šéfovi výzvědné služby.

„Až dosud jsme v tomto boji jenom prohrávali. Všichni ale víte, že i ta nejlepší tajná služba, a tu podle mého Mistři ostrovů mají, jednou udělá rozhodující chybu. Očekávám od vás, že tuto chybu rozpoznáte v okamžiku, kdy k ní dojde, a pak zasáhnete!"

Přítomní mlčky přikývli.

Rhodan se nevesele zasmál.

„V tom okamžiku, pánové, budeme na tahu my. A jsem si jistý, že naše šance výrazně stoupnou, jakmile přejdeme od obrany do útoku!"

Jean Pierre Marat zavřel oči. Něco ho napadlo. Byl to nápad, jehož uskutečnění by je mohlo přivést blíž k vytouženému cíli.

„Pane!" řekl přiškrceným hlasem. „Navrhuji, abyste posílil zaměřovací činnost kolem Země..."

Adams se pronikavě zasmál.

„On si myslí, že Mistři ostrovů přiletí s flotilou!"

„Vždyť víte, že to je nesmyslná myšlenka, pane!" odpověděl Marat pohněvaně. „ne, nečekám kosmické lodě. Čekám impulzy z oblasti páté dimenze, transmiterové impulzy!"

Perry Rhodan vstal.

„Vyslovujete nehorázné podezření, pane Marate. Ale myslím, že jste na dobré stopě." Ušklíbl se. „Boj tedy bude ještě tvrdší, než jsme si mysleli."